

SODOMA ȘI GOMORA

Părintele IOSIF TRIFA

Preot IOSIF TRIFA

Sodoma și Gomora

Preot IOSIF TRIFA

SODOMA ȘI GOMORA

Alba Iulia, 2020

Prefață la ediția a II-a

„Domnul a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în fărădelegi” (II Ptr 2, 6).

Biblia este o carte a Dumnezeirii, a Veșniciei. Ea nu s-a scris numai pentru anumite timpuri și pentru anumiți oameni, ci ea s-a scris pentru toți oamenii din toate timpurile. În ea se află Cuvântul cel veșnic al lui Dumnezeu, care se potrivește oamenilor din toate timpurile.

Așa e și cu istoria cetăților Sodoma și Gomora. Ea nu este o istorie ca alte istorii. Ea este o chemare a Dumnezeirii. Ea strigă la noi să ieșim din răutăți. „Domnul a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slujească de pildă celor ce trăiesc în fărădelegi” (II Ptr 2, 6).

Învățăturile acestea le-am scris ca o chemare a sufletelor să iasă din răutăți. Vremile noastre sunt o uriașă Sodomă și Gomoră sufletească. Cartea aceasta strigă pe oameni să iasă din această Gomoră. Cartea aceasta îi strigă așa cum au strigat îngerii pe Lot și familia sa: „Sculați-vă și ieșiți din locul acesta, căci Domnul vrea să piardă cetatea!” ... Sculați-vă, oameni buni, și ieșiți din răutăți, căci Domnul vrea să Se judece cu noi!...

Cartea aceasta – tipărită a doua oară – iese ca un strigăt de deșteptare a păcătoșilor.

În numele Domnului, cartea aceasta îi cheamă pe oameni să iasă degrabă din Sodoma și Gomora stricăciunilor și pieirii sufletești.

Domnul să binecuvânteze cu folos de mântuire sufletească pe cei care vor citi această carte și să le ajute să poată îndată ieși din Sodoma și Gomora fărădelegilor.

Sibiu, la 1 septembrie 1937

IOSIF TRIFA

Sodoma și Gomora înainte de prăpăd

Vom cerceta cu de-amănuntul istoria cetăților Sodoma și Gomora, din Biblie. Această istorie nu este o istorie ca oricare alta. Istoriile din Biblie sunt altfel de istorii. Ele sunt învățături și chemări pentru noi și mântuirea noastră.

Așa e și cu istoria cetăților Sodoma și Gomora. Ea este o chemare a Dumnezeuirii. Ea ne arată ca o oglindă starea noastră păcătoasă și strigă pe noi să ieșim din răutăți. „*Domnul a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în fărădelegi*” (II Ptr 2, 6).

În acest înțeles vom cerceta cu de-amănuntul istoria cetăților Sodoma și Gomora. Minunate învățături sunt și în această istorie. De la început până la sfârșit, istoria cetăților Sodoma și Gomora este plină de învățături sufletești.

Le vom arăta rând pe rând.

Ce spune Biblia despre cetățile Sodoma și Gomora?

Din Biblie putem afla că:

Locuitorii Sodomei și Gomorei erau din urmașii lui Ham (Fac 10, 6), adică și de vița lor erau răi. Mai amănunțit Biblia nu ne spune cum au ajuns aici și cum și-au zidit cetățile. Biblia ne spune numai două lucruri: oamenii din aceste cetăți trăiau într-un ținut plin de belșug și bogăție, iar, a doua, că erau foarte stricați.

Cetățile Sodoma și Gomora, erau așezate în câmpia Iordanului. Azi această câmpie e o pustietate mare. E un ținut mort ca și Marea Moartă, fără vegetație și fără viață. Nu însă

așa era acest ținut înainte de prăpădul cetăților. Biblia ne spune că în timpul acela valea Iordanului era un adevărat paradis. Iordanul nu se oprea în Marea Moartă, ci curgea înainte până la Marea Roșie, revărsând în jurul lui viață și belșug.

Când Avraam s-a despărțit de Lot, fratele său, Lot și-a ales câmpia Iordanului tocmai pentru belșugul ei. „Și ridicându-și Lot ochii, a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Toar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului” (Fac 13,10).

Firește, într-un ținut plin de atâta bunătate, locuitorii Sodomei și Gomorei duceau o viață ușoară și plină de belșug.

Dar s-a întâmplat și aici ceea ce se întâmplă și azi. Îndestularea și îmbuibarea i-a semețit pe oamenii din cele două cetăți; i-a făcut să uite de Dumnezeu și să se cufunde în păcate. „*Iată aceasta a fost nelegiuirea Sodomei: îngâmfarea, îndestularea de pâine și nepăsarea*” (Iezec 16, 49).

Ah, ce ticălos mare-i omul! Când apucă la trai bun și belșug, el uită pe Dumnezeu. S-apucă de păcate. „*Și a mâncat Iacob și s-a săturat și a uitat pe Domnul. Israil s-a îngrășat și a părăsit pe Dumnezeu, Ziditorul, și aducea jertfă dracilor*” (Deut 32, 15). Când apucă omul la belșug, în loc să mulțumească lui Dumnezeu, el uită pe Dumnezeu. Prisosul de belșug și îndestulare, omul îl preface în păcat.

Prima învățătură ce ne-o dau Sodoma și Gomora aceasta este: „*Și după ce vei mânca și te vei sătura și îți vei zidi case, și după ce ți se vor înmulți boii tăi și oile tale și banii și toate câte ai, ia aminte să nu te înalți cu inima și să uiți pe Domnul Dumnezeul tău*” (Deut 8, 12-15).

Păcatul oamenilor din Sodoma și Gomora era îmbuibarea; era stricăciunea sufletească din cauza belșugului. Păcatul nostru este mai mare decât acesta. „*Pe viața Mea, zice Domnul, Sodoma n-a făcut ceea ce voi ați făcut*” (Iezec 16, 48).

Și anume ce?

Apoi aceea că Sodoma și Gomora n-au trecut prin focul lipsurilor, greutăților și necazurilor. Că, poate de treceau, se îndreptau. Ei au murit înecându-se în belșug.

Pe noi însă Domnul ne-a băgat de ani de zile în focul greutăților, lipsurilor și necazurilor. Ne-a băgat în acest jug ca să ne îndreptăm și de răutăți să ne lăsăm. „*Pentru că în mijlocul belșugului, n-ați slujit Domnului Dumnezeu, veți sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii și lipsei de toate... Domnul va pune pe grumazul vostru un jug de fier*” (Deut 28, 47-48).

De ani de zile Domnul ne-a băgat cu adevărat într-un „jug de fier”. Dar noi ne vedem înainte de păcate și răutăți.

„Așa zice Domnul: «Bătutu-v-am cu grindină și arsură în grâu, dar nu v-ați întors către Mine... V-am nimicit ca pe Sodoma și Gomora, ați ajuns ca un tăciune în foc, dar nu v-ați întors către Mine»” (Amos 2, 7-11).

Și încă ceva. Sodoma și Gomora erau două cetăți în „plină înflorire” și „în plin progres”. Dar, vai, ce folos de înflorirea lor materială, dacă viața lor cea sufletească era putredă și putrezea mereu?!

Se vorbește și în zilele noastre despre „progrese cu pași repezi”. E plină lumea cu fel de fel de invenții și mașinării. Dar ce folos de acest progres cu pași repezi dacă viața cea sufletească a oamenilor e în plin „regres”, e putredă și putrezește mereu!?

Fratele meu! Gândește-te nu numai la istoria Sodomei și Gomorei, ci gândește-te mai ales la tine. Gândește-te că poate și viața ta s-a făcut o mică Sodomă și Gomoră. Ai învățatură, ai casă mândră, ai bani, ai belșug, dar ce folos de toate acestea dacă viața ta cea sufletească este stricată? Ce folos de viața ta dacă, în ziua de apoi, va veni peste ea focul și pucioasa osândeii veșnice?

Preabunule Doamne! Poate și viața mea este o mică Sodomă și Gomoră. Poate că și eu petrec într-un loc ce amenință să ia foc și pieire veșnică. Trezește-mă, Doamne, trezește-mă, să văd starea păcătoasă în care mă aflu! Mai bine mă trezește cu nuiua suferințelor și încercărilor decât să trăiesc „liniștit” într-o Sodomă și Gomoră de păcate și de pieire veșnică.

Pentru desfrânare au fost pustiite Sodoma și Gomora

Desfrânarea e și azi păcatul vremilor

Cetățile Sodoma și Gomora au fost pustiite cu foc și pucioasă pentru păcatul desfrânării. Îmbuibarea și belșugul îi umpluseră pe oameni de păcate așa precum pământul prea îngrășat se umple de buruieni și de viermi. Sodoma și Gomora ajunseseră la o totală decădere sufletească. Totul era stricat și putred în ele. Până unde ajunsesese decăderea sufletească a oamenilor, Biblia ne arată o pildă ce se vede în chipul de alături.

Când îngerii Domnului s-au prezentat la casa lui Lot în chip de bărbați, Sodomenii au alergat să desfrâneze cu ei. *„Bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa, strigând pe Lot: «unde sunt oamenii care au intrat aici la tine? Scoate-i afară, să ne împreunăm cu ei»”*. Lot a încuiat ușa și îi ruga să cruțe pe cei doi străini. *„Lot a ieșit afară la ei la ușă, a încuiat ușa după el și a zis: «Fraților, vă rog nu faceți o asemenea răutate! Iată că am două fete care nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară. Numai nu faceți nimic acestor oameni, fiindcă au venit sub umbra acoperișului casei mele»”*. Dar ei au strigat: „pleacă!”. Și au zis: *„Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin și acum vrea să facă pe judecătorul. O să-ți facem mai rău decât lor!”*. Și, împingând pe Lot cu sila, s-au apropiat să spargă ușa. Dar bărbații aceia (îngerii Domnului) au întins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă

și au încuiat ușa, – iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la cel mic până la cel mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa (Fac 19, 1-11).

Ce putregai sufletesc erau Sodoma și Gomora! Erau un putregai ce nu putea fi curățit și stârpit decât prin foc și pucioasă. Când un ogor e coplesit cu totul de spini și mărăcini, îi dăm foc. Numai focul mai poate curăți răul.

Dar să nu-i prea osândim pe cei din Sodoma și Gomora, căci și noi suntem pe urmele lor. O uriașă Sodomă și Gomoră sufletească este și lumea de azi. Sodoma și Gomora au fost nimicite în special pentru păcatul desfrânării. Păcatul acesta stă și azi în fruntea lumii. A atins acest păcat adâncimi pe care poate niciodată nu le-a avut.

Orașele cele mari sunt azi niște Sodome și Gomore „moderne”. Sodoma și Gomora de odinioară sunt nimica față de Sodomele și Gomorele cele moderne de azi.

Răul a pătruns și pătrunde și la sate. Sunt pline și satele de căsnicii nelegiuite și de păcatele desfrânării.

Azi vuie desfrânarea în lume. La orașe, ca și la sate, e plină lumea de cei al căror dumnezeu este „pântecele și poftelile”. Parcă s-a împlinit profeția de la Ieremia prorocul: „*Copiii Mei – zice Domnul – M-au părăsit, se dedau la preacurvie. Ca niște cai bine hrăniți, aleargă încoace și încolo. Fiecare nechează după femeia de-aproapelui său, și să nu-i pedepsesc pentru acestea?*” (Ier 5, 7-8).

Stăm la rând cu cei din Sodoma și Gomora, ba încă i-am și întrecut, căci noi avem și femei care nasc prunci prin desfrânare și îi omoară prin lepădare (avort).

Sodomenii voiau să se desfrâneze cu doi îngeri. Grozav lucru, dar nu vă grozăviți prea tare. „Creștinii” de azi fac mai mult decât atât. Ascultați numai ce fel de desfrânări spurcate scot din gură cei ce înjură de cele sfinte. În înjurăturile lor cele spurcate de desfrânare, ei târăsc numele Domnului Dumnezeu, numele Domnului Iisus, numele Preacuratei, Sfintele Taine și tot ce-i mare și sfânt. Oare nu întrec pe cei din Sodoma și Gomora? Păcatul Sodomenilor e nimica față de acest păcat. „*Pe viața Mea, zice Domnul, Sodoma și Gomora n-au făcut ceea ce voi faceți*” (Iezec 16, 48).

Oh, voi nebunilor care înjurați! Uitați-vă la orbii din chipul de pe pagina dinainte. Voi sunteți acești orbii, căci pe voi v-a orbit Satana să nu vă dați seama de hulele și spurcăciunile ce ies din gura voastră. Focul și pucioasa pieirii veșnice vor deschide odată și ochii voștri, dar atunci va fi prea târziu. Lăsați-vă îndată de înjurături!

Oh, dragii mei, eu vă rog și cu buna; în numele Domnului eu vă rog, cu lacrimi în ochi, lăsați-vă îndată de înjurături, de

acest păcat teribil și înfricoșat care atrage focul și urgia osândeii veșnice.

Pe desfrânații de la ușa lui Lot i-a orbit Dumnezeu. Niște orbi sunt și azi desfrânații. Desfrânarea îl orbește pe om. Desfrânatul este un orb, un dobitoc, ce nu mai vede și nu mai cunoaște nimic sfânt. Desfrânatul merge orbește înainte spre pierzare. „*Cum merge boul la junghiere, câinele la legătoare și cum pasărea se grăbește în laț, așa merge la moarte desfrânatul*” (Pld 7, 22- 23).

Desfrânarea din Sodoma și Gomora a atras peste oameni foc și pucioasă din cer; a atras pedeapsa cerului de sus. Desfrânarea e și azi un păcat ce atrage încă în această lume pedeapsa cerului de sus. Dintre toate păcatele, mai ales acesta își ia pedeapsa și în lumea asta.

Tineri cu fața de trandafir ajung niște urâciuni și schelete după ce apucă cu desfrânarea și bolile ei. Fiecare desfrânat ajunge pe urmă o mică Sodomă și Gomoră arsă și pustiită de focul și otrava acestui păcat. Duceți-vă la spitale și le veți afla pline cu astfel de mici Sodome și Gomore: cu oameni arși de bolile lumești. Duceți-vă la casele de nebuni și veți afla că aproape toți nebunii au creierul mâncat de bolile lumești.

Mai curând ori mai târziu, lumea aceasta se va sfârși. În Apocalipsa se spune că acest sfârșit va fi precedat de o cumplită desfrânare a lumii. Se pare c-am ajuns vremile acestea apocaliptice cu „*Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului... din vinul aprinderii și desfrânării ei au băut toate neamurile*” (Apoc 17 și 18, 3).

Fugiți de păcatul desfrânării, ca de șarpele ce mușcă de moarte! Cei biruiți de ispita desfrânării trăiesc în carne și nu în duh (Rom 8, 9). Numai cei ce biruie ispita desfrânării trăiesc în duhul lui Dumnezeu, în darul și harul Duhului Sfânt.

„Babilonul cel mare” hălăduie azi prin lume (Apoc cap. 17)

Desfrânarea, ispita cărnii, este arma cea mai temută a diavolului, căci prin aceasta a dat prima lovitură în grădina Edenului. Și prin aceasta – prin ispita cărnii – a câștigat prima biruință. Și prin asta câștigă și azi cele mai multe biruințe.

În toate vremurile, Satana a pândit poziția aceasta și a încercat să intre în hotarele sufletești ale omului prin carne, prin „ușa” cea mai slabă.

În toate vremurile, Satana a avut seceriș bogat cu ispita și păcatul desfrânării. Niciodată însă ca azi. Niciodată doar de când e lumea n-au fost stricăciunile desfrânării atât de grozave ca azi.

Desfrânarea și păcatele lumești nu mai cunosc nici un hotar. Orașele cele mari sunt adevărate Sodome și Gomore. Dansurile, bețiile, chefurile și orgiile se țin lanț. Dacă ai cerceța noaptea localurile de petrecere ale orașelor mari ai rămâne îngrozit.

Și nici pe la sate nu e cu mult mai bine.

Concubinajul, divorțurile, lepădarea de prunci și ferirea de prunci sunt păcate care au umplut lumea, la orașe ca și la sate.

Dispare familia, dispare căsătoria, dispar copiii. Totul mătură potopul desfrânării.

Cu adevărat parcă am ajuns vremile cu Babilonul cel mare din cartea Apocalipsa, cap. 17.

Și eu, Ioan, fratele vostru, văzui o femeie șezând pe o fiară roșie, având 7 capete și 10 coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură, împodobită cu aur și pietre scumpe. Iar pe fruntea ei purta scris un nume tainic: Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului... și cei ce locuiesc pe pământ s-au adăpat de vinul desfrânării ei (Apoc 17).

Cu adevărat, lumea de azi a ajuns un uriaș „Babilon” sufletesc.

Scripturile spun că valuri de grozave desfrânări vor otrăvi lumea înainte de a veni „sfârșitul”. Desfrânata cea mare va stăpâni „noroade, gloate, neamuri și limbi” (Apoc 17, 15) și apoi va răsună strigătul „căzut, căzut Babilonul” (Apoc 19, 6).

Desfrânarea este un păcat greu și de suflet pierzător.

Scripturile sunt pline cu arătări și pilde despre ce prăpăd grozav face acest păcat. Dăm mai jos câteva din învățăturile biblice despre păcatul desfrânării.

Desfrânarea este și ea un fel de beție. Căci, întocmai ca beția, ea omoară și trupul și sufletul omului. Întocmai ca beția, și ispita desfrânării se pare dulce la gust, dar, vai, amare sunt urmările ei, precum zice înțeleptul Solomon: *„Miere curge din buzele femeii desfrânate care până la o vreme îndulcește, dar pe urmă, mai pe urmă, mai amară decât fierea o vei afla și mai tăioasă decât sabia cea ascuțită. Depărtează calea ta de la dansa și nu te apropia de ușa casei ei ca nu cumva să dai floarea vieții tale altora și îți va părea rău pe urmă când se va topi carnea trupului tău”* (Pld 5, 3-11).

Întocmai ca beția, desfrânarea e o patimă rea. Cine a căpătat-o merge repede pe calea cea largă a pieirii. *„Calea spre iad este calea ce duce la desfrânata (și la desfrânare) și toți cei ce apucă pe ea nu se mai întorc pe cărările vieții”* (Pld 2, 16-19).

Desfrânarea este o beție, sau mai bine-zis, o orbie. Cine o capătă merge ca orbul înainte, fără rușine și fără groază de pieire. *„Cum merge boul la junghiere, câinele la legătoare și cum pasărea se grăbește în laț, așa merge la moarte desfrânatul”* (Pld 7, 22-24). *„Prețul curvei este moartea, căci au doar va ascunde cineva foc în sân și nu-și va arde hainele, au călca-va cineva pe cărbuni de foc aprinși și nu-și va arde picioarele, așa și cel ce intră la femeia cu bărbat”*... (Pld 6, 24-29).

Desfrânarea e o patimă rea și greu de biruit, de aceea a lăsat Dumnezeu taina căsătoriei. „*Pentru înlăturarea curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei*”. (I Cor 7, 2). Căsătoria este de la Dumnezeu, desfrânarea de la diavolul. Evanghelia nu pune „laț” cu oprirea căsătoriei, dar cere de la cei căsătoriți curăția căsătoriei, de la juni și june curăția fecioriei, iar de la cei ce au „darul înfrânării” și nu s-au căsătorit, înfrânare (I Cor 7).

Fluierul vânătorului

Am întâlnit odată la munte un vânător. Mergea să vâneze capre, dar câine de vânat nu avea. În toc de câine, ducea o mică fluierită cu care imita glasul caprelor sălbatice.

Am plecat cu el să văd ce ispravă va face. Vânătorul s-a așezat unde știa că e rost de vânat și a început a sufla cu fluierita o chemare mincinoasă de capră. Un țap a auzit această chemare, a dat un mic răspuns și a plecat după ea (era tocmai timpul împreunării acestor animale). Țapul se apropia mereu. Sărmanul! El nu știa ce fel de „capră” îl așteaptă. În gândul lui vedea căprioara cea frumoasă, dar, vai, îl aștepta glonțul.

Când s-a ivit într-un luminiș, glonțul l-a doborât la pământ.

Eu m-am gândit în mine că așa face și diavolul, vânătorul cel rău al sufletelor. Cu *înșelăciunea* și *lăcomia* atrage și diavolul sufletele în cursa pierzării. Când omul pleacă în calea poftelor lumești trezite de „fluierul” diavolului, așa pățește, ca țapul cel înșelat: el aleargă la pieire trupească și sufletească.

Ginerii lui Lot au luat în glumă vestea prăpădului

*„Și a zis Lot: ieșiți din locul acesta, căci
Domnul vrea să piardă cetatea. Dar ginerii
lui credeau că glumește” (Fac 19, 14).*

Sodoma și Gomora erau un putregai sufletesc. Totul era putred și stricat în aceste cetăți. Un singur om își păstrase legătura cu Dumnezeu. Acel om era Lot.

Dar nici acest Lot nu era ferit cu totul de stricăciune. E o mare deosebire între Noe, care trăia ferit cu totul de stricăciune, și Lot, care se amestecase și el, în parte, cu stricăciunea. Vom arăta în paginile următoare cum Lot a scăpat și el numai așa, „ca prin foc” (I Cor 3, 15).

Dar – așa cum era – Lot era totuși singurul om din Sodoma și Gomora care mai ținea legătura cu Dumnezeu. Venise de lângă Avraam, venise din Canaanul credinței și acum se îngrozea de ceea ce vedea și auzea în aceste cetăți.

„Iar Lot era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; își chinuia Lot în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite” (II Ptr 2, 7-8). Ca și Noe, plângea și Lot de mila unei lumi putrede și păcătoase. Ca și Noe, va fi încercat, de bună seamă, și Lot să abată pe oameni de la stricăciune. „Oameni buni – va fi zis Lot – nu e bine ce faceți... Lăsați-vă de răutăți și fărădelegi!...”. Dar toate chemările lui se izbeau de fărădelegile oamenilor, ca

de un zid de fler În loc de îndreptare, păcătoșii răspundeau cu amenințări: „ai venit aici ca un străin și acum vrei să faci pe judecătorul?” (Fac 19, 9). „...vrei să faci pe dascălul nostru..., să-ți tacă gura, căci altcum o pățești...”. „*În toate zilele Lot își chinuia sufletul din pricina celor ce vedea și auzea...*” În starea asta sunt și azi credincioșii. Toți cei ce l-am aflat pe Domnul și trăim o viață cu El avem o mare bucurie sufletească, dar, pe de altă parte, avem și o mare întristare sufletească. Suntem amărâți și întristați de cele ce vedem și auzim în această lume păcătoasă.

O ceată de ostași din Oastea Domnului a fost întrebată odată de niște oameni:

– De ce voi, ostașii Domnului, sunteți parcă mai triști și mai îngândurați decât ceilalți oameni?

Un ostaș le-a spus foarte cuminte așa:

– Noi, ostașii Domnului, suntem triști și îngândurați de cele ce vedem și auzim în această lume. Ne vine să plângem de cumplita orbie sufletească ce o vedem între oameni; ni se rupe inima de durere când auzim pe oameni suduind pe Făcătorul lor... *Măhnire ne-a cuprins despre cei păcătoși care părăsesc legea Domnului* (Ps 118, 53).

Lot a încercat să-și mântuie măcar casa lui. Dar n-a putut face nici lucrul acesta. Stricăciunea intrase și în casa lui. Se amestecase și el cu aluatul cel rău și aluatul intrase și în casa lui. E o mare deosebire între casa lui Noe și casa lui Lot. Casa lui Noe era ferită de aluatul cel rău, casa lui Lot era atinsă de acest aluat.

„*Și bărbații aceia (cei doi îngeri), au zis lui Lot: «Pe cine mai ai aici?».* «*Gineri, fii și fiice...*» «*Scoate-i din locul acesta căci avem să nimicim locul acesta*»... *Lot a ieșit afară și a vorbit cu ginerii săi și le-a zis lor: «ieșiți din locul acesta, căci Domnul vrea să nimicească cetatea*». *Dar ginerii lui credeau că glumește*” (Fac 19. 12-14).

Chipul de alături arată această istorie.

Ginerii lui Lot au luat în glumă chemările Domnului. Au luat în râs pe socrul lor. „Dragii mei gineri, – le va fi zis Lot – au sosit doi oameni trimiși de la Dumnezeu cu înștiințare că cetatea va fi arsă cu foc și pucioasă... Haideți să fugim de aici!...”

„Ce foc, ce pucioasă? – vor fi răspuns în batjocură ginerii. Ce-i socrurile? Te-ai apucat să glumești... Vrei să ne sperii cu glumele tale... Spune la prunci basme de astea...”

Era seară când Lot a spus ginerilor săi aceste „glume”. Probabil, ginerii se vor fi dus la atare chef în cetate și toată noaptea vor fi râs, împreună cu ceilalți chefuitori, de „focul” și „pucioasa” lui Lot. În zorii zilei a venit prăpădul și i-a omorât.

„Ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se întâmplă și azi”. E plină și lumea de azi de stricăciune. Râde și lumea de azi de chemările mântuirii sufletești. Nici habar n-are de ele. Înfricoșate semne și arătări cerești am avut și avem în timpul din urmă: războaie, vești de războaie, secete, uragane, furtuni, grindine, greutăți, lipsuri, etc. Prin ele Domnul Dumnezeu vorbește cu noi și ne cheamă să ieșim îndată din răutăți. Semnele cerului sunt strigarea Domnului Dumnezeu: „Sculați-vă și ieșiți din răutăți!”.

Dar lumea nici habar n-are de aceste chemări. Râde de ele și își vede înainte de păcate și răutăți.

E plină și lumea de azi de „ginerii lui Lot”; e plină de cei ce râd de chemările mântuirii sufletești și le batjocoresc.

Ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se întâmplă și azi. Intrați într-o crâșmă și vorbiți oamenilor de mântuire. Vi se va răspunde cu râsete și batjocuri.

Cu adevărat, ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, când oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau (și suduiau), până în clipa când a venit peste ei foc și pucioasă..., tot așa va fi și în ziua în care – pe neașteptate – va veni Fiul Omului (Lc 17, 28-30).

Cerul de sus ne predică în toată forma și strigă să ieșim din răutăți, dar oamenii nici habar n-au. Noi suntem mai de osândit decât ginerii lui Lot pentru că acelora nu li s-a vestit prăpădul prin semne și arătări cerești. De li se vestea și lor pieirea prin atâtea arătări și urgii cerești – așa cum ni se vestește nouă azi – poate credeau și se îndreptau.

Duhule Sfinte, trezitorule al păcătoșilor! Poate că și eu sunt între cei ce „ochi au, dar nu văd, urechi au, dar nu aud” chemările Domnului. Trezește-mă din somnul păcatului. Deschide-mi ochii și urechile să văd și să aud chemările Domnului și să ies din Sodoma și Gomora pieirii sufletești.

„Iar Lot și-a întins corturile până la Sodoma”

(Fac 13, 12)

Despărțirea lui Lot de Avraam este cunoscută. Biblia o istorisește astfel:

„Și Lot, care petrecea împreună cu Avraam, avea oi, boi și corturi. Și nu-i încăpea pe ei pământul, ca să lăcuiască într-un loc, pentru că averile lor erau multe. Și s-a făcut ceartă între păstorii vitelor lui Avraam și păstorii vitelor lui Lot... Și a zis Avraam lui Lot: «Să nu fie sfadă între mine și tine, între păstorii mei și păstorii tăi, căci frați suntem noi. Iată, nu este tot pământul înaintea ta? Desparte-te de mine! De vrei tu spre stânga, eu spre dreapta, iar de vrei tu spre dreapta, eu spre stânga...». Și și-a ales Lot tot ținutul cel dimprejurul Iordanului și a mers spre răsărit..., și și-a întins corturile până la Sodoma; iar oamenii din Sodoma erau răi și păcătoși înaintea lui Dumnezeu, foarte.” (Fac 13, 5-13).

Lot și-a ales câmpia Iordanului. Dar alegerea aceasta era alegerea unui om care nu trăia o viață cu Domnul. El a făcut alegerea fără să-L întrebe pe Domnul. El „și-a ridicat” ochii spre lăcomia bogățiilor din câmpia Iordanului și a ales ținutul Sodomei și al Gomorei, cu toate că știa că „oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului” (Fac 13, 13).

Lăcomia averilor l-a făcut pe Lot să se aproprie de o lume stricată, în loc să fugă de ea. Lot ajunsese la o răspântie, dar

n-a întrebat pe Domnul ce este de făcut. S-a lăsat călăuzit de lăcomie și de „capul său” pentru că nu trăia o viață cu Domnul. S-a apropiat de Sodoma și Gomora și rău i-a umblat.

În chipul acesta sunt și cei mai mulți creștini de azi. Ei nu întreabă niciodată pe Domnul și nu-L lasă să se amestece în planurile și lucrurile lor. Un creștin adevărat se lasă călăuzit întru toate de Domnul și nu face nimic fără să-I ceară sfatul și aprobarea Lui (prin rugăciune și ascultare). Câți însă fac așa?

Ce ne spune mai departe Biblia despre Lot? Ne spune că „s-a așezat în câmpia Iordanului”. La început, Lot n-a intrat în cetățile cele stricate. S-a ferit de aluatul cel rău. Cuminte lucru! Dar, vai, acest lucru cuminte n-a ținut prea mult.

Lot s-a lăsat atras de stricăciunea cetăților. Poate și lăcomia de a cuprinde pământ l-a atras mereu, mereu spre aluatul cel rău. „*Iar Lot și-a întins corturile sale până la Sodoma*”, spune Biblia (Fac 13, 12). Mă gândesc la cei mulți, mulți ce-și întind avuțiile și hotarele apropiindu-se de Sodoma, de pieire sufletească. Sunt atâția și atâția oameni care o viață întreagă nu se ocupă cu altceva decât să-și sporească averea cu fel de fel de înșelăciuni și nedreptăți. Și pe urmă, când mor, intră și ei în „Sodoma și Gomora”..., în pieire veșnică.

Și pe urmă ce s-a întâmplat cu Lot?

Ceea ce era de prevăzut. El nu s-a oprit la marginea Sodomei, ci a intrat în ea. În curând îl vedem în poarta cetății stând la sfat cu păcătoșii. „*Iar Lot ședea în poarta cetății*” (Fac. 19, 1).

Așa-i ispita. Când te lași târât de ea, nu te lasă până nu te bagă în păcat.

Iar după ce a intrat în cetate, Lot a mers mai departe. S-a amestecat de tot cu aluatul cel rău. Și-a ales doi gineri dintre păcătoșii Sodomei. Era și aceasta o alegere fără sfatul lui Dumnezeu. Era o a doua alegere ce o făcea Lot fără să-L întrebe pe Domnul. Dacă L-ar fi întrebat pe Domnul, Domnul i-ar fi răspuns cu vorbele lui Isaac: să nu-ți iei gineri din feciorii Sodomei. Scoală-te, du-te în Canaan și ia-ți de acolo gineri (Fac 28, 1-2). Dar lui Lot îi trebuia avere și „legătură de neamuri” ca să capete trecere în cetate. Așa fac și cei mai mulți părinți de azi. Ei nu caută zestre sufletească pentru fiii lor, ci umblă numai după zestre materială. Zestrea cea sufletească azi aproape nu mai numără nimic.

Lot a făcut o „partidă” bună cu căsătoria fetelor. Încuscrit cu Sodomienii, a trecut între fruntașii cetății. Probabil era și printre consilierii acesteia. *Stătea în poarta cetății la sfat cu fruntașii cetății*. Acum nu mai era Lot cel din câmpia Iordanului. Ajunsese la vază mare.

Dar ce folos de toate acestea, dacă aluatul cel rău intrase în casa lui și în sufletul lui. Ce folos că ne trudim să ne câștigăm legături lumești de neamuri, cuscri și averi, dar cu cele sufletești dăm înapoi și slăbim.

Hotărât lucru! După intrarea în Sodoma, Lot nu mai era alesul Domnului. Îl dospise și pe el stricăciunea. Scriptura ne spune apriat acest lucru. Despre Noe spune Biblia că Dumnezeu l-a scăpat de potop fiind „om drept și cu frica lui Dumnezeu între cei de pe atunci” (Fac 6, 9). Dar despre Lot, Biblia nu mai zice la fel, ci zice așa: „Când a nimicit Dumnezeu cetățile Sodoma și Gomora, și-a adus aminte de Avraam și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului” (Fac 19, 29). Scriptura ne spune aici lămurit că Lot a fost cruțat numai din iubire față de Avraam.

Și mai bine se vede acest lucru, dacă ne uităm cum s-au purtat cei doi îngeri pe care i-a trimis Dumnezeu la Lot. Doi îngeri, în chip de bărbați, au venit în Sodoma trimiși de la Dumnezeu să-l scape pe Lot. Dar îngerii nu voiau să intre în casa lui Lot. „Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara. Când i-a văzut Lot, s-a sculat, le-a ieșit înainte și le-a zis: «Intrați, vă rog, în casa robului vostru...». «Nu, au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în uliță»” (Fac 19, 1-2).

Ce strașnică lecție și înfruntare sufletească era aceasta pentru Lot! Refuzul îngerilor de a intra în casă era osândirea și mustrarea vieții lui pentru că se amestecase cu aluatul cel rău. Dacă Lot ar fi zis către îngeri ca femeia Lidia din cetatea Tiatira: Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea (Fapte 16, 15), îngerii ar fi răspuns: Nu intrăm, pentru că te-ai amestecat cu răul și stricăciunea..., te-ai amestecat cu cei care râd de cele sufletești... Noi nu intrăm unde lumina s-a amestecat cu întunericul, virtutea cu păcatul, binele cu răul; noi intrăm numai acolo unde oamenii petrec o viață cu Domnul și au rupt-o cu lumea și păcatele ei.

Avraam n-a putut mijloci iertarea cetăților

Iisus, Mântuitorul și Mijlocitorul nostru

Când Domnul S-a arătat lui Avraam în chipul celor trei îngeri călători și a vestit pieirea cetăților, Avraam a cercat să mijlocească iertare cu numărul dreptilor.

„Iar Avraam stătea înaintea Domnului și a zis: «Să nu pierzi, Doamne, pe cei dreپți cu cei necredincioși; de vor fi cincizeci de dreپți în cetate, au vei ierta tot locul pentru acești dreپți?» Și au zis Domnul: «De se vor afla cincizeci de dreپți, voi ierta toată cetatea...»” Pe urmă, Avraam a tot micșorat numărul dreptilor până la zece și Dumnezeu a zis că nici pentru zece dreپți nu va pierde cetățile, dar în cetăți nu se aflau nici zece dreپți (Fac 18).

O, ce învățătură adâncă este în această încercare de mijlocire a lui Avraam! Însă vă rog să nu vă gândiți numai la cetățile Sodoma și Gomora. Să ne gândim, mai ales, la noi înșine. Toți suntem păcătoși. Fiecare dintre noi suntem o mică Sodomă și Gomoră. Fiecare suntem o „cetate” stricată, o cetate în care a pătruns răul și stricăciunea. În zadar am căuta să ne amăgim că n-avem păcate. *„Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi”* (I In 1, 8).

Începutul mântuirii noastre – primul pas – este tocmai acesta: să simțim greutatea ce ne apasă și să căutăm a ne scăpa de ea. Dar tocmai pasul acesta îl fac atât de puțini.

Ferice de cel ce simte greutatea păcatului și caută să se descarce de ea!

Al doilea pas al mântuirii este: să aflăm că păcatul ne apasă nu numai cu greutatea sufletească, ci și cu pedeapsă în virtutea „paragrafului de lege”: „*plata păcatului este moartea*” (Rom 6, 23). Să aflăm că suntem o cetate stricată pe care o așteaptă judecata Sodomei și Gomorei.

Al treilea pas al mântuirii trebuie să ne ducă la întrebarea: ce să facem?..., cum să scăpăm de greutatea și pedeapsa păcatului? Trebuie să ajungem la întrebarea: oh, „*nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi dintr-o astfel de moarte?*” (Rom 7, 24). Întrebarea asta ne deschide ușa mântuirii. Ne aduce vestea cea scumpă și dulce că Iisus Mântuitorul a murit și S-a jertfit pentru noi și mântuirea noastră. Sângele Lui ne curăță de orice păcat și ridică de pe sufletul nostru greutatea păcatului.

Domnul Iisus este marele Mijlocitor între noi și Dumnezeu. Avraam n-a putut mijloci iertarea locuitorilor celor două cetăți. Domnul Iisus ne mijlocește iertarea. „*Căci Unul este Dumnezeu, unul și mijlocitor între Dumnezeu și oameni. De va fi păcătuït cineva, avem Mijlocitor la Tatăl pe Iisus Hristos, care S-a dat pe Sineși ispășire pentru păcatele noastre*” (I Tim 2, 5 și I In 2, 1). Viața noastră este o Sodomă și Gomoră, cărora li s-a făcut judecata. În virtutea dreptății lui Dumnezeu, ea trebuie pedepsită. Păcatul trebuie pedepsit. Iisus Mântuitorul – El singur – ne poate scăpa de această pedeapsă și osândă teribilă.

De când eram preot la țară, îmi aduc aminte de o femeie care se mărturisise foarte frumos, cam așa:

– Ai ținut porunca asta?

– Ba!

– Ai călcat pe cealaltă?

– Călcat!... am călcat, părinte dragă, toate poruncile!..., am făcut toate păcatele!... nimic nu-i sănătos în mine!...”

– N-ai făcut nici un bine? Nu poți aduce nimic pentru apărarea d-tale?...

– Nimica, părinte, nimica!... Am cumpărat un prapor la biserică, dar această faptă am făcut-o și să mă laud în fața oamenilor..., i-am ajutat pe cei săraci cu gândul ca și ei să mă ajute vara la lucru... N-am făcut nici un bine, cinstite părinte, nici un bine..., nu pot aduce nimica pentru apărarea mea decât lacrimile mele și zdrobirea inimii mele...

Frumoasă mărturisire! Era o femeie din cele mai bune, și totuși cât de frumos își știa depune păcatele la picioarele Crucii. Ca și Avraam în fața Sodomei și Gomorei, așa își reducea la zero faptele sale.

Ce rău însă se mărturisesc alții mulți:

– Ai călcat porunca asta?

– Doamne, ferește!

– Dar pe cealaltă?

– Nici prin gând nu mi-a trecut.

– Ai gătat mânia cu vecinul?...

– Nu mai am nimic cu el... nu vorbim, dar încolo n-am nimic cu el.

Astfel de suflete fac pe „avocații” cauzei lor în loc să-și depună sarcina păcatelor, cu lacrimi de căință, la picioarele Crucii.

Fratele meu! Toți suntem păcătoși. Toți purtăm în spate o sarcină grea a păcatelor. Fiecare cu sarcina lui. Să aruncăm sarcina păcatelor noastre la picioarele Crucii. Numai acolo putem scăpa de ea. Să grijim însă căci și aici diavolul umblă să ne sperie cu șoapta că păcatele noastre ar fi prea multe și prea grele pentru a fi iertate.

Despre un pustnic am citit că i s-a arătat într-o noapte diavolul și a început a-i înșira păcatele:

– Ai făcut asta... și ceea, și ceea... vai de sufletul tău...

– Numai atâtea? – a întrebat pustnicul.

– Ba ai mai făcut și alte multe și destule ca să ai parte de focul iadului nostru.

– Te rog, scrie-mi-le pe o hârtie să nu le uit.

Când fură gata, pustnicul luă hârtia, făcu dedesubt semnul crucii și scrise cuvintele: „achitate prin sângele Domnului”. O întinse apoi diavolului zicând:

– Mi-ai dat o „notă” – poftim „chitanța”. Diavolul fugi îndată crăpând de necaz.

Fratele meu! În fiecare zi, noi facem o „notă” lungă plină de păcate. Să „achităm” zi de zi această notă căzând cu ea în fața Crucii scumpului nostru Mântuitor. Ea poate fi „plătită” numai prin scump sângele Lui.

Scumpul meu frate! Tu ai atâtea „note” de acestea, că abia le-ai putea duce în spate, și toate sunt neachitate. Nu te temi că vei muri cu această datorie teribilă?

Trezește-te, fratele meu, trezește-te înainte de a sosi focul și prăpădul osândeii veșnice!

Iisuse, scumpul meu Mântuitor! Și eu sunt o Sodomă și Gomoră ce i s-a făcut judecata și stă gata să ia foc. Tu singur, dulcele meu Mântuitor, mă poți izbăvi. Mă grăbesc să scap la Tine, înainte de a se aprinde focul... Eu cad plângând la picioarele Crucii Tale. Scapă-mă, Doamne, și mă mântuiește prin Jertfa Ta cea scumpă și sfântă!

„Și a plouat peste Sodoma și Gomora foc și pucioasă din cer”

„Ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, când oamenii mâncau, beau, cumpărau... Și pe urmă a plouat foc și pucioasă din cer..., tot așa va fi în ziua când se va arăta Fiul Omului” (Lc, 17, 28-30).

Despre cum s-a întâmplat prăpădul cetăților Sodoma și Gomora, Biblia nu ne spune amănunte mai pe larg. Ne spune numai atât:

„Și Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și Gomora pucioasă și foc din cer” (Fac 19, 24). Judecata și pieirea cetăților au venit repede și pe neașteptate. Cei doi îngeri călători au vestit prăpădul seara, iar dimineața, în revărsatul zorilor, a și sosit.

Știut-au oamenii despre acest prăpăd? Au știut, pentru că Lot a spus și ginerilor săi vestirea adusă de îngeri, iar ginerii, de bună seamă, vor fi spus și ei mai departe această veste. Își aveau legăturile lor de rudenie și cunoscuți. Se poate spune la sigur că locuitorii cetăților auziseră despre vestea prăpădului. Ar fi avut timp și să scape. Într-o noapte întregă puteau fugi cu toții din cetate.

De ce n-au făcut acest lucru? Pentru că nu credeau în vestirea Domnului. Ginerii lui Lot au râs de socrul lor când i-a chemat: *„Sculați-vă și ieșiți din locul acesta, căci Domnul vrea să piardă cetatea”*. Li se părea o „glumă” această che-

mare; au luat în râs vestirea Domnului. Tot așa vor fi făcut și ceilalți oameni: „Auzi, vecine, cică va ploua la noapte foc și pucioasă... cine a mai auzit astfel de minuni?... trebuie că Lot bătrânul a slăbit de minte...”.

Vor fi râs oamenii, dar, vai, dimineța a venit peste ei prăpădul. În locul soarelui se ridicară pe cer nori negri și spăimântători. Poate că oamenii dormeau. Un bubuit prelung îi trezi din somn. Din văzduhul încărcat începu să cadă pucioasă și flăcări de foc. Într-o clipă, cetățile fură înecate în valurile focului. Strigăte disperate de oameni și animale răsunau în toate părțile. Toți alergau să scape, dar totul era în zadar. Iată-i și pe ginerii lui Lot! Ei strigă pe socrul lor, dar acum e prea târziu.

Înainte cu câteva ceasuri ar fi putut scăpa, dacă ascultau chemarea lui, dar acum e prea târziu, e prea târziu.

Prăpădul Sodomei și al Gomorei închipuie sfârșitul și pedeapsa păcătoșilor..., închipuie ziua cea groaznică și neașteptată când „*Domnul va veni pe norii cerului să judece lumea*” (Mt 24, 30). „*Ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, când oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau, dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma a plouat foc și pucioasă din cer și pe toți i-a pierdut – tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului*” (Lc 17, 28- 30). Ca pe timpul lui Noe și ca pe timpul lui Lot, exact așa va fi și în ziua când Domnul va veni să judece lumea.

Beau oamenii, chefuiesc, păcătuiesc, cumpără, vând, clădesc, înșală, mint... până în ceasul când va veni Fiul Omului. „Ziua aceea” îi va afla păcătuind. O spaimă mare îi va cuprinde atunci. Ca pe timpul lui Noe, și pe timpul lui Lot, o spaimă mare îi va cuprinde în ziua aceea pe cei ce vor fi în mormânt și pe cei ce se vor afla pe pământ.

Cei credincioși se vor bucura strigând: „Vine Domnul!”, dar cei păcătoși se vor cutremura, văzând focul cel veșnic ce-i așteaptă. „*Apoi am văzut un scaun de domnie și pe Cel Ce ședea pe el... și râu mare de foc curgea dinaintea Lui. Și am văzut pe morți stând în fața scaunului și oricine n-a fost scris în cartea Vieții, a fost aruncat în marea cea de foc*” (Apoc 20, 11-12; Dan 7, 10).

Ah, ce groază și ce spaimă îi vor cuprinde pe cei păcătoși în „ziua aceea”! Dar atunci spaima nu le va mai fi de nici un ajutor. Timpul mântuirii lor a trecut. Acum e timpul judecății.

Un teatru s-a aprins, mai anii trecuți, în Germania. Se juca tocmai un o piesă comică. Dar afară, într-o parte, teatrul luase foc. Atunci unul din actori a început a striga: „Foc, foc!”. Dar lumea credea că aceste vorbe țin și ele de glumele teatrului;

credea că actorul vrea să facă o glumă mare să râdă apoi de spaima publicului. A strigat și directorul că „arde teatrul”, dar lumea râdea înainte.

Abia când s-au ivit flăcările, lumea a început a fugi îngrozită. Dar atunci era prea târziu. S-au prăpădit cu toții.

Așa se întâmplă și azi. Te râd păcătoșii și te batjocoresc când le spui să iasă din focul răutăților, din focul pieirii sufletești. Pentru cei mai mulți oameni, viața aceasta este un teatru de râs și de petreceri. Te iau în râs oamenii când le spui să iasă din focul pieirii sufletești. Du-te în ușa unei crâșme și strigă: „Oameni buni, ieșiți din Sodoma și Gomora aceasta, ieșiți din focul acesta!”. Vei fi întâmpinat cu râsete, batjocuri și amenințări. Abia pe urmă, pe patul morții, vor vedea păcătoșii focul pierzării, dar atunci va fi prea târziu.

Fratele meu! Sodoma și Gomora închipuie nu numai viața lumii și a oamenilor, ci închipuie, mai ales, viața ta și a mea. Și viața ta cea sufletească este o cetate. Nu cumva s-a strecurat stricăciunea și în „cetatea” ta? Nu cumva este și „cetatea” ta o mică Sodomă și Gomoră osândite la pieire? O mică Gomoră ce stă gata să ia foc? Ia seama că aceasta este! Primește-L îndată pe Iisus Mântuitorul și Mijlocitorul ca să mijlocească El iertarea și scăparea ta.

Fratele meu! Fiecare viață se termină cu un potop de pierzare sau cu o corabie de mântuire. Fiecare viață sfârșește cu o Sodomă și o Gomoră sau cu un Lot scos de îngerii Domnului din focul pierzării.

În care din aceste două este viața ta? În care vei și fi tu?

Duhule Sfinte! Trezește-mă din somnul pierzării prin „vântul” Tău și prin suflarea Ta, trezește-mă, să scap înainte de a sosi focul și noaptea „când nimeni nu mai poate lucra nimic” (In 9, 4).

„Iar îngerii îl grăbeau pe Lot, zicând: «Scoală-te, să nu pieri și tu!»”

„Și fiindcă Lot zăbovea, îngerii l-au apucat de mână pe el, pe femeia sa și pe cele două fete ale lui” (Fac 19, 16).

Din prăpădul Sodomei și Gomorei n-a scăpat decât singur Lot cu fetele sale. Această scăpare Biblia o istorisește astfel:

„Iar dacă s-a făcut dimineață, grăbeau îngerii pe Lot zicând: «Scoală-te și ia femeia ta și cele două fete ale tale și ieși, ca să nu pieri și tu împreună cu fărădelegile cetății». Și fiindcă Lot zăbovea, îngerii l-au apucat de mână pe el, pe nevastă-sa și pe cele două fete ale lui, căci Domnul voia să-l cruțe” (Fac 19, 15-17).

O, ce învățatură adâncă este în această scăpare a lui Lot! De regulă, Lot este arătat ca un om de mare credință.

De când eram prunc la școală, îmi aduc aminte că dascălul punea pe Lot în rând cu Noe și Avraam. Dar acest Lot este departe, este foarte departe de Noe și Avraam. Lot se amestecase cu stricăciunea. Stricăciunea intrase în casa lui și în sufletul lui. S-a amestecat cu aluatul cel rău și prin acest amestec i-au slăbit puterile sufletești.

Lucrul acesta se vede foarte lămurit și din felul cum istorisește Biblia scăparea lui. „Iar Lot zăbovea...” spune Biblia. Îngerii strigau: „Sculați-vă degrabă și fugiți că vine prăpădul..., fugiți că vine focul!...” dar Lot zăbovea să plece. Zăbovea pentru că inima și viața lui se amestecaseră cu stricăciunea și

cu duhul cel rău al cetăților. Gustase din stricăciune, de aceea îi părea rău după locul stricăciunii. Intrase în duhul lumii, de aceea îi părea rău și greu să se despartă și să iasă din acest duh. N-avea nici plăcere nici putere să iasă din rău.

Ah, ce lucru grozav se arată aci! Iată-l pe Lot în clipa plecării. Prăpădul bate la ușă, dar n-are putere să plece. Aude strigarea îngerilor și nu se îndură să părăsească locul. Vede focul și tot n-are putere. Au început bubuiturile și tot zăbovesc-te. Trebuie să-l apuce îngerii cu putere de mână și să-l târască afară. De nu erau îngerii, desigur, Lot ar fi pierit și el în prăpăd.

Ah, ce icoană grozavă este aceasta! Lot scapă, dar numai târât de doi îngeri. Este mântuit, dar numai așa, „ca prin foc”. Lot a fost mântuit „ca prin foc” (I Cor 3, 15). Lot acesta târât de doi îngeri stă în fața noastră cu strigarea: „Iată ce face amestecul cu duhul acestei lumii!...”, iată cum slăbesc cele sufletești

când se amestecă cu cele lumești!... „Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume... cine vrea să fie prieten cu lumea, vrăjmaș se face cu Dumnezeu” (I In 2, 15)... „Fiii Domnului, nu vă amestecați cu fiii oamenilor!” (Fac 6, 4).

Ah, voi cei care iubiți „lumea”, uitați-vă la Lot târât de doi îngerii! Ah, voi ce credeți că puteți sluji la doi domni, uitați-vă la Lot târât de doi îngerii!

Lot acesta trebuie pus în fața creștinilor, nu ca o pildă de credință, ci ca o pildă despre ce lucrare grozavă fac păcatul și duhul acestei lumi în inima și viața credincioșilor care nu se feresc de ele.

Prima învățătură din scăparea lui Lot aceasta este: să fugim și să ne ferim de duhul acestei lumi (Galateni 5). A doua învățătură este aceasta: Lot nu s-a putut mântui singur. A trebuit să-l apuce îngerii de mână, altcum ar fi pierit în potopul de foc. O, ce înțeles adânc este în această scăpare! Să nu-l prea criticăm pe Lot, căci și noi suntem în chipul și asemănarea lui. Ne-am dat după duhul acestei lumi, ne-am amestecat cu aluatul cel rău al stricăciunilor sufletești.

Ne ținem de fel de fel de mode și năravuri urâte. Ne dăm după toate modele și relele veacului. Dar asta ne-a slăbit sufletul. Suntem niște slabi și slăbănogi în cele sufletești. Păcatul și năravurile cele rele ne biruie la tot pasul. Ne-au slăbit puterile sufletești. Suntem ca un rănit, ca un bolnav care umblă să se ridice, dar abia face doi-trei pași și iar cade jos. Ne trebuie ajutor ca să ne putem mântui, iar acest ajutor este Domnul Iisus, este darul și harul Duhului Sfânt ce se revarsă prin Jertfa Golgotei. Acest ajutor ne vine îndată ce-l cerem. Ni se dă îndată ce întindem mâna după El.

Fratele meu! Eu te văd bine. Tu zaci înfrânt și doborât de păcate și năravuri rele. Încerci să te ridici, dar nu te poți. Nu te mai ajută puterile sufletești. Dar oricât de căzut și de decăzut ai fi, nu dispera. Tu poți fi încă mântuit. Îngerul Domnului –

darul și harul Duhului Sfânt – stă gata să te ia și să te ridice. Un singur lucru se cere de la tine. Întinde mâna, fratele meu, întinde mâna credinței și strigă: „mântuiește-mă, Doamne!”. Orbul de la Ierihon nu se putea mișca din loc, dar a strigat cu credință vie: „*Isuse, Fiul lui David, miluiește-mă*”... și s-a tămăduit (Lc 18, 39). Să cerem și noi ajutorul Domnului și el îndată ni se va da.

Întinde, fratele meu, întinde mâna și cere darul și harul Duhului Sfânt, căci fără acest dar și har nu putem face nimic. S-aud atâtea hotărâri: „Vreau să mă las de beție..., vreau să mă las de asta și asta”... dar toate acestea se gătează pe urmă cu vorbele: „Am cercat, dar nu pot”. Fără darul și harul Duhului Sfânt nu putem face nimic. „*Fără de Mine – zice Domnul Iisus – nu puteți face nimic.*” (In 15, 5).

Închipuie-ți că ești într-o casă ce a luat foc. Te-a surprins și te-a închis focul în ea. N-ai nici o altă scăpare decât fereastra casei. Dar casa fiind înaltă, sărind pe fereastră, te prăpădești la sigur. Moartea parcă și-a asigurat prada. Dar în aceste clipe de disperare se ivesc două brațe, se întind două brațe..., se ivește un om care te cheamă să sari în brațele lui. Să refuzi această mântuire, ar fi o nebunie. Nu-i așa?

Așa e, fratele meu, și cu ajutorul ce ni-l dă Domnul să scăpăm cu el din focul pieirii sufletești. Nimeni și nimic nu ne poate scăpa din acest foc decât brațele Domnului, brațele Lui cele întinse pe Crucea Golgotei. Ah, ce nebunie este a refuza acest ajutor. Ah, ce lucru grozav este a muri și a cădea în focul pieirii veșnice în vreme ce brațele Domnului ne îmbie cu mântuire.

Isuse, preadulcele meu Mântuitor! Și viața mea este o Sodomă și o Gomoră, aprinsă de focul ispitelor și păcatelor. Strigă-mă, și pe mine, Mântuitorule, și mă cheamă să scap în brațele Tale.

„Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot” (Lc 17, 32)

Mântuind, mântuiește-ți sufletul tău; să nu te uiți înapoi (Fac 19, 17- 26)

În istoria cu scăparea lui Lot, Biblia spune și următoarele:
„După ce îngerii l-au scos afară (din cetate) pe Lot, pe fetele sale și pe femeia sa, unul dintre ei a zis: «Mântuind, mântuiește-ți sufletul tău; să nu te uiți înapoi»..., iar femeia lui s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare” (Fac 19, 17 și 26).

Un adânc înțeles este în această istorie. Un adânc înțeles este în porunca pe care i-au dat-o îngerii lui Lot: „să nu te uiți înapoi!”. În această poruncă este pusă una din tainele mântuirii sufletești.

Taina mântuirii sufletești are două puncte. Punctul cel dintâi este aflarea Domnului, aflarea scumpei Sale Jertfe cu ajutorul căreia putem să o rupem cu „lumea”; putem să scăpăm din Sodomele și Gomorele pieirii sufletești.

Al doilea punct – tot atât de însemnat – este porunca ce i s-a dat lui Lot: „să nu te uiți înapoi”!... să stăruiești pe calea mântuirii. După ce L-ai aflat pe Domnul și ai scăpat în calea mântuirii, să nu te mai uiți înapoi, să nu te mai întorci înapoi la răutățile din care ai scăpat.

Mântuirea înseamnă o rupere statornică și definitivă cu „duhul acestei lumi” (Ef 2, 2), cu stricăciunile și ispitele lumii.

Această rupere i se cerea și lui Lot.

Dar femeia lui Lot va fi suspinat în inima sa, zicând: „Ah, locul meu cel plăcut, ah, prietenii mei și prietenele mele,

ah, desfătările mele! Stai să mai mă uit o dată îndărăt"... Dar această „întoarcere” i-a fost spre pierzare.

Femeia lui Lot nu se putea despărți de duhul cel păcătos în care trăise; nu se putea rupe de stricăciunea cetăților, n-avea putere și plăcere pentru calea mântuirii. A pierdut mântuirea,

pentru că „s-a uitat înapoi”, pentru că nu s-a putut rupe cu sufletul de locul stricăciunii.

„Unui om, i-a zis Iisus: «Vino, după Mine!». «Doamne, voi veni după Tine – i-a zis omul – dar lasă-mă mai întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei». Iisus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este vrednic pentru împărăția lui Dumnezeu»” (Lc 9, 59 – 62).

Iată și Mântuitorul ne spune ceea ce îi spuneau îngerii lui Lot: „nu vă uitați înapoi!”. A merge „după Domnul” înseamnă a „pune mâna pe plug” și a nu te uita înapoi; înseamnă a lucra și lupta pentru mântuirea sufletului și a te rupe definitiv de „duhul acestei lumi”.

Ați văzut cum fac deprinderi soldații. Când li se comandă: *la stânga priviți!... la dreapta vă aplecați!* ei stau cu fața înainte. Însă capul și cu privirea și cu jumătate de corp se întorc în diferite părți, stând pe loc, adică fără să-și schimbe poziția. O întoarcere deplină și adevărată fac numai pe comanda: „la stânga-mprejur!”.

Așa e și cu „întoarcerea” în cele sufletești. Într-o clipă de însuflețire și de suflare a Duhului Sfânt, poți face un început de întoarcere la Dumnezeu; poți să-ți „întorci capul” și privirea spre Dumnezeu, dar aceasta e o întoarcere trecătoare. În decursul mersului poți să-ți întorci puțin capul și privirea în altă parte, dar cu asta încă nu ești întors câtă vreme îți vezi înainte de drum. În decursul mersului pe calea pierzării poți să-ți întorci din când în când privirea spre Dumnezeu și spre mântuire, dar cu asta încă nu te-ai întors câtă vreme înaintezi mai departe pe calea pierzării.

Femeia lui Lot încă făcuse numai o astfel de jumătate întoarcere. Era cu fața întoarsă spre mântuire, dar capul și inima le avea întoarse spre pierzare.

Numai o întoarcere întreagă ne poate mântui. Numai un „stânga împrejur” sufletesc este o întoarcere deplină și ade-

vărată. Care este acest „stânga împrejur”? Ruperea totală (pe de-a-ntregul) de „lume”; începerea și trăirea unei vieți noi.

– *Dar voi ce fel de comandă aveți? – întrebă odată un om, așa cam în batjocură, pe un ostaș din Oastea Domnului.*

– *Când am pășit în Oaste – răspunse ostașul – Domnul mi-a comandat: Atenție! Drepti! La stânga-mprejur! (adică lasă lumea); și înainte marș!*

Noi, ostașii Domnului, avem o singură comandă: „înainte, marș!”, după care va urma „pe loc repaus” când vom intra în Ierusalimul cel sufletesc unde ne așteaptă cununa vieții.

Ce bine ar fi să fie plină Oastea Domnului de astfel de ostași care au făcut „stânga-mprejur” și înaintează cu comanda „înainte marș”. Avem însă și noi mulți, mulți care numai cu capul și privirea s-au întors spre Domnul. Dumnezeu să le ajute să poată face „stânga-mprejur”!

Iată ce învățături adânci cuprinde porunca ce i s-a dat lui Lot „să nu se uite înapoi”. Iată, ce învățătură cuprinde prefacearea femeii sale în stâlp de sare.

Însuși Mântuitorul a întărit această învățătură zicând: „*Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot*” (Lc 17, 32).

Toți cei ce credeți că puteți sluji la doi stăpâni – aduceți-vă aminte de femeia lui Lot! Toți cei ce doriți mântuirea, dar cu gândul și cu inima voastră sunteți la plăcerile și patimile cele lumești – gândiți-vă la femeia lui Lot.

Toți cei ce sunteți pe calea mântuirii, aduceți-vă aminte de femeia lui Lot: „nu vă uitați înapoi!”.

Toți cei din Oastea Domnului, aduceți-vă aminte de femeia lui Lot: „nu vă uitați înapoi!”...

Ah, lumea e plină de creștini care numai cu privirea se întorc, din când în când, la Dumnezeu.

Duhule Sfinte! Ajută-i să facă „stânga-mprejur” căci fără de această întoarcere n-au dobândit nimic.

Alcoolul în istoria mântuirii lui Lot

Locul cel mai urât din Biblie ne arată ce poate face diavolul
cu ajutorul alcoolului

Sfânta Scriptură este o carte plină de adânci și neîntrecute învățături sufletești. Între altele, Scriptura ne arată că oriunde a fost – și este – vorba despre mântuirea sufletului, acolo aleargă și diavolul. Domnul Iisus a venit în lume să mântuiască pe tot omul. Diavolul așijderea aleargă și lucrează să piardă pe tot omul.

Din potopul cel de apă scăpaseră numai Noe și familia sa; din potopul cel de foc al Sodomei și Gomorei scăpaseră numai Lot și fetele sale. Dar și într-un loc și într-altul, diavolul a alergat să piardă și pe acești scăpați. Pe Noe, diavolul l-a smintit cu alcoolul, cu beția.

Diavolul își probează armele. Beția o probase cu Noe și proba ieșise cu bine. El se apropie acum și de Lot cu aceeași înșelăciune. „*Iar Lot – ne spune Biblia – s-a temut să rămână în Țoar (unde se rugase de îngeri să-l lase). A rămas pe munte și a locuit într-o peșteră cu cele două fete ale sale*”. În această peșteră s-a petrecut cea mai urâtă istorie din toată Biblia. „*Fetele lui Lot, temându-se că vor rămâne fără copii, au îmbătat cu vin pe tatăl lor și s-au împreunat, noaptea, cu el*” (Fac 19, 30-35).

Ah, ce lucru grozav a făcut și aici diavolul cu ajutorul alcoolului! Ah, cum a stricat și aici mântuirea celor trei suflete cu ajutorul alcoolului! Ah, ce loc urât este acesta în Sfânta

Scriptură! Sunt unele glasuri care zic: acest loc trebuie scos din Biblie. Din Biblie trebuie scoase locurile cele urâte. Tot așa și dușmanii Sfintei Scripturi arată toate locurile urâte din Biblie (Solomon cu femeile, păcatul lui David cu femeia lui Urie, păcatul lui Lot cu fetele sale etc.) și zic: „iată aceasta este cartea voastră cea sfântă... o carte plină de desfrânări”. Se află chiar și unii dintre oamenii bisericii care spun că din Biblie ar trebui scoase părțile urâte.

Ah, ce mare greșeală ar fi aceasta! Noi strigăm sus și tare că aceste locuri își au tot rostul lor, tot înțelesul lor și tot locul lor în Sfânta Scriptură. Ele fac parte din integritatea Bibliei. Sfânta Scriptură ne arată deoparte toată calea și toată lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de-a lungul veacurilor pentru mântuirea noastră, a păcătoșilor. Dar, de altă parte, Scriptura ne arată și toate încercările și înșelăciunile ce le-a făcut Satana de-a lungul veacurilor pentru pierzania omului.

Scriptura ne arată urmele Domnului, dar, pe de altă parte ne arată și urmele diavolului. Locurile cele urâte din Biblie sunt urmele diavolului. În aceste locuri, Scriptura ne arată urmele diavolului, ne arată pe diavolul și înșelăciunile ce le folosește.

Eu cred că aceste locuri nu numai că nu trebuie scoase din Biblie, ci, dimpotrivă, ele trebuie arătate cu degetul.

Ele trebuie arătate oamenilor cu strigarea: „Uitați-vă, oameni buni, la urmele diavolului, uitați-vă, cu ce fel de înșelăciuni a lucrat Satana în curgerea vremilor... Scriptura vă arată apucăturile și înșelăciunile pe care le-a folosit diavolul, ca să vă feriți de ele...”.

Diavolul ar râde cu hohot dacă cineva ar scoate din Biblie urmele lui. Diavolul tocmai asta ar dori: să i se șteargă urmele și înșelăciunile, pentru ca oamenii să se ferească mai puțin, și el să-i poată înșela mai ușor.

Locurile cele urâte din Biblie ne arată urmele diavolului. Urâte sunt aceste urme; urât trebuie să fie și diavolul!

În acest înțeles pune Scriptura în fața noastră locul cel urât cu desfrânarea fetelor lui Lot. În primul rând, ne arată acest loc sfârșitul grozav al vieții lui Lot care nu se ferise de la început de aluatul stricăciunii. Lot se amestecase cu răul cetățitorilor și iată ce urmare grozavă a avut acest amestec. Îngerii l-au târât afară din focul pierzării, dar cu sufletul nu l-au putut scoate cu totul din stricăciune. Ah, sărmane Lot, cum te lăsară îngerii din mână, iată ce făcuși! Te scoaseră îngerii dintr-o Gomoră și

întrași în alta tot atât de rea; te scoaseră dintr-un foc și intrași în altul, tot atât de grozav. Da, da, pentru că tu erai amestecat cu stricăciunea. N-ai rupt-o cu totul de duhul cel rău al cetăților și iată pe urmă la ce ajunsese.

Locul acesta strigă pe noi: rupeți-vă cu totul de „duhul cel rău al acestei lumi”, țineți-vă departe de modele și stricăciunile acestei lumi... „Fiii Domnului”, nu vă amestecați cu „fiii oamenilor”!

Locul acesta strigă apoi pe noi: „Creștinilor, feriți-vă de alcool!”. Iată ce lucru grozav a făcut și aici diavolul cu ajutorul alcoolului. Pagina cea mai urâtă din Biblie este o mărturie despre ce poate face alcoolul și este o strigare să ne ferim de alcool.

Am arătat la timpul său, ce urmări grozave a avut beția lui Noe. Din această beție a răsărit vrăjmășia dintre fiii lui și neamurile pământului.

Tot atât de grozave urmări au ieșit și din beția lui Lot. Biblia ne spune că din zămislirea fetelor lui a ieșit neamul Amoniților și Moabiților (Fac 19, 37-38). Ei bine, cine au fost aceste neamuri? Căutați în Biblie și îi veți afla pe acești Amoniți și Moabiți pe tot locul luptându-se contra fiilor lui Dumnezeu și contra planurilor lui Dumnezeu.

Din beția lui Lot au ieșit, așadar, niște fii ai diavolului. Beția lui Lot a dat niște bravi luptători pentru împărăția iadului.

Tot atât de grozave sunt urmările beției și azi. Prin beție ajung oamenii fiii diavolului, fiii pierzării. Prin beție își recrutează diavolul luptători pentru împărăția sa. Prin beție se fac cele mai spurcate și urâte păcate.

Iisuse, preascumpul meu Mântuitor! Îți mulțumesc că m-ai ajutat să scap din Sodoma și Gomora pieirii sufletești.

Te rog însă ajută-mă mai departe și fii cu mine mai departe căci atacurile vrăjmașului sunt multe, iar eu sunt singur și slab. Fii cu mine, scumpul meu Mântuitor, căci lumea e plină de „peșterile” ispitelor și înșelăciunilor.

„Scapă la munte, ca să nu pieri!”

„Iar Lot a răspuns, zicând: «O, nu, Doamne, eu nu pot să fug la munte»”

După ce îngerii l-au scăpat pe Lot din Sodoma și Gomora, i-au zis să nu se uite înapoi, nici să se oprească în câmpie, ci să scape la munte. Însă Lot a răspuns că nu poate fugi la munte. A cerut de la îngeri să-l lase să fugă în cetatea Țoar: *„Lăsați-mă să fug în cetatea aceasta, căci este aproape și este așa de mică”*. Îngerii l-au lăsat, dar pe urmă Lot s-a temut să intre în ea. A intrat într-o peșteră din care diavolul, cu ajutorul alcoolului, a făcut o nouă Sodomă și Gomoră (Fac 19, 20-22).

Un adânc înțeles sufletesc este și în această istorie. *„Lot, scapă la munte! Suie-te la munte!”*... au zis îngerii către Lot. Însă Lot nu se putea urca la munte.

Muntele și suirea la munte au un adânc înțeles în Sfânta Scriptură și în tainele mântuirii.

În muntele Taborului s-a petrecut schimbarea la față a Mântuitorului. Sus pe înălțimea Golgotei s-a petrecut răstignirea. De pe muntele Eleonului s-a înălțat Domnul la cer. Muntele predică înălțarea noastră cea sufletească, legătura noastră cu cerul, cu veșnicia.

În acest înțeles ne strigă și psalmistul David: *„La munți, suflete, să ne ridicăm”*. În acest înțeles l-au îndemnat și îngerii pe Lot să se suie la munte.

Dar Lot n-avea nici putere, nici plăcere să suie muntele. Se amestecase cu stricăciunea și îi slăbiseră puterile sufletești.

Lui îi trebuia o „cetate”. Nu se putea despărți cu gândul de viața și stricăciunea cetăților.

Luați pe un bețiv și plecați cu el să suiți un munte înalt. Cu siguranță nu va putea sui muntele, pentru că are înădușeală căpătată din alcool. Așa și Lot; avea și el o „înădușeală” sufletească din cauza căreia nu se putea sui la munte. Amestecul cu lumea îi slăbise puterile trupești și sufletești.

Ah, e plină lumea de cei care „nu se pot ridica cu sufletul la cele înalte” (Ps 130, 1). Celor păcătoși nu le place cuvântul lui Dumnezeu; nu pot urmări o predică pentru că s-au amestecat

cu păcatul și le-au slăbit puterile sufletești. Nu vă amestecați cu lumea și stricăciunile ei!

Fratele meu! Mântuirea sufletului are și azi porunca ce i-au dat-o îngerii lui Lot: „nu te uita înapoi, nu te opri în câmpie..., scapă la munte..., scapă în muntele cel sfânt al Domnului”. Ieși din Sodoma și Gomora acestei lumi și scapă la munte..., suiete în muntele cele sfânt al Evangheliei, căci numai acolo afli soare, lumină, aer, viață și sănătate pentru sufletul tău...

Veniți în muntele Domnului și uitați-vă peste lumea asta așa cum s-a uitat Avraam peste Sodoma și Gomora. Uitați-vă și veți rămâne îngroziți. Uitați-vă și veți vedea lumea asta ca o uriașă Sodomă și Gomoră ce stau gata să ia foc.

Uitați-vă peste lume din înălțimea Evangheliei și veți afla că „*pământul cu tot ce este pe el va arde*” (II Ptr 3, 10).

Auzi tu, fratele meu? Într-o bună zi vor arde bunătățile acestei lumi pentru care atâția oameni își dau până și viața.

Uitați-vă din muntele cel sfânt al Evangheliei și veți vedea cerul încărcat cu norii cei negri ai mâniei lui Dumnezeu, pentru răutățile lumii. Veți afla că se apropie ziua cea mare a urgiei.

Oameni buni! Scăpați la „munte”! Fugiți la „munte”, căci vine urgia cea mare! Fugiți la „munte”, căci vine potopul cel de foc! Scăpați în muntele Golgotei căci acesta este singurul loc unde putem scăpa!

O rugăciune de încheiere

Iisuse scumpul meu Mântuitor. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să scriu această tâlcuire a cetăților Sodoma și Gomora. Îți mulțumesc, mai ales, că mi-ai ajutat mai întâi să scap eu însumi de Sodoma și Gomora stricăciunilor și pierzării sufletești, că de nu scăpam, de bună seamă, nici aceste tâlcuiri nu le scriam. Iisuse, bunule Doamne! Eu te rog, ajută pe cei care au citit și vor citi aceste tâlcuiri. Ajută-i să scape la Tine! Ajută-i să scape la „munte” ..., ajută-i să scape sus, la Golgota răstignirii Tale!

Duhule Sfinte, trezitorule al păcătoșilor! Trezește pe cei care au citit aceste tâlcuiri. Deschide-le ochii să vadă Sodoma și Gomora în care petrec. Ajută-i să scape din pierzare. Întinde-le mâna, Duhule Sfinte, întinde-le mâna Ta – darul și harul Tău – căci fără acest ajutor, ei nu pot scăpa.

Nu ne lăsa de mână, Duhule Sfinte, nici pe noi, ostașii Domnului, și pe toți care am scăpat din Sodomele și Gomorele stricăciunilor sufletești. Nu ne lăsa, Duhule Sfinte, din mâna Ta; cârmuiește-ne neîncetat cu darul și harul Tău, căci lumea este plină de „peșteri”, este plină de ispite și înșelăciuni. Du-ne de mână, Duhule Sfinte, du-ne de mână până în clipa când vom sfârși călătoria acestei vieți și vom scăpa „acasă”, la Domnul, ca să trăim cu El în vecii vecilor! Amin.

Cetățile Sodoma și Gomora și cetatea Ninive

Și cetatea Ninive a fost judecată la pieire, dar a scăpat prin căință și întoarcere la Dumnezeu

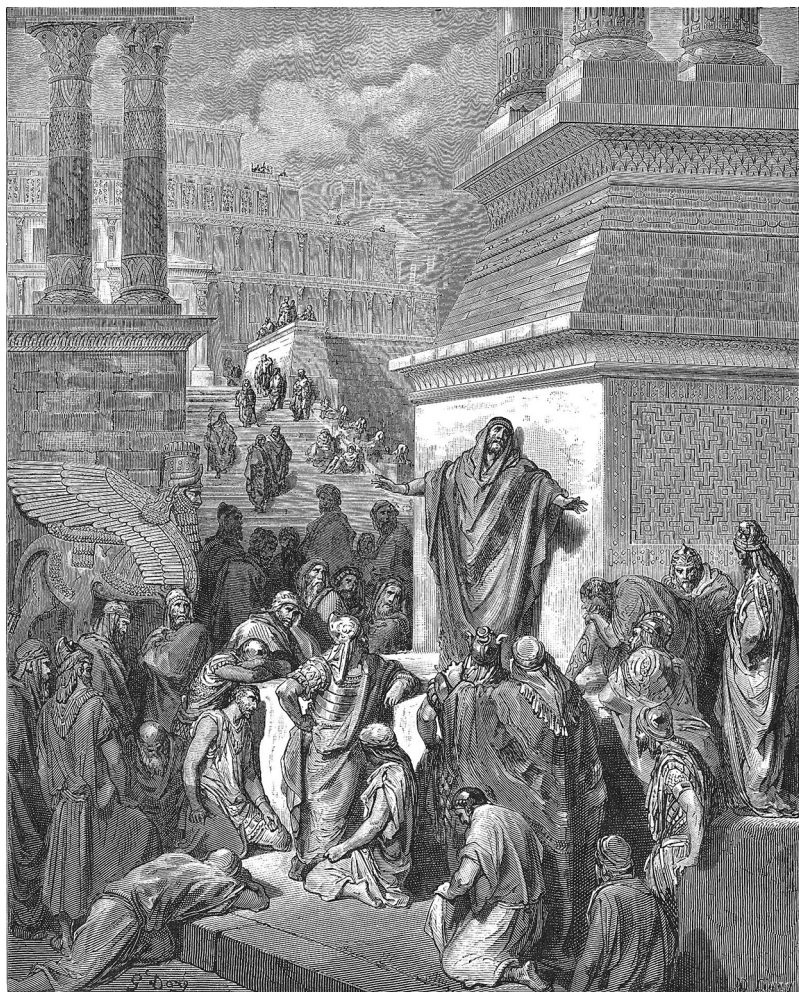
Istoria cetății Ninive, din Biblie, are multă asemănare cu istoria cetăților Sodoma și Gomora. O mare asemănare, dar și o mare deosebire este între aceste cetăți. Să vedem:

Până la un loc, istoria acestor cetăți se potrivește. Toate trei cetățile erau pline de stricăciune și toate trei erau sortite și osândite pieirii. „Și a zis Domnul: strigarea Sodomei și Gomorei s-a înmulțit spre Mine, și păcatele lor sunt mari foarte” (Fac 18, 20). „Sculați-vă și ieșiți, căci Domnul vrea să piardă cetatea” (Fac 19, 14).

Și a fost cuvântul Domnului către Iona zicând: „Mergi la Ninive, cetatea cea mare, și propovăduiește într-ânsa căci s-a suit strigarea răutăților ei la Mine” (Iona 1, 2). „Încă patruzeci de zile și Ninive se va prăpădi” (Iona 3, 4).

Adică, vedeți, ambele cetăți erau în aceeași osândă; ambele stăteau sub aceeași judecată. Dar deosebirea începe de aici. Sodoma și Gomora s-au prăpădit, dar Ninive a scăpat. S-au prăpădit Sodoma și Gomora, pentru că totul era putred în ele. Nici măcar zece „drepti” nu se aflau în ele. Până și ginerii lui Lot râdeau de chemările mântuirii.

Nu însă așa Ninive. Ea a apucat pe altă cale; pe calea cea bună. Ascultați ce spune Biblia.

„Și s-a făcut cuvântul Domnului a doua oară către Iona zicând: «Scoală-te și mergi în Ninive, cetatea cea mare, și propovăduiește într-în-sa după cuvântul care l-am zis ție». Și s-a sculat Iona și a mers în Ninive, cetatea cea mare și a început Iona a propovădui zicând: «Încă patruzeci de zile și Ninive se va prăpădi!». Și au crezut oamenii din Ninive lui Dumnezeu,

și au vestit post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mari până la cei mai mici. Și s-a sculat împăratul de pe scaunul său de domnie și s-a dezbrăcat de hainele sale și s-a îmbrăcat cu sac și a șezut în cenușă. Și s-a dat poruncă de la împăratul: «Oamenii și vitele să nu guste nimic și apă să nu bea». Și s-au îmbrăcat cu saci oamenii și au strigat către Dumnezeu cu dinadinsul, și s-au întors fiecare de la calea sa cea rea și de la strâmbătatea ce era în mâinile lor zicând: «Cine știe, dar de-I va părea rău lui Dumnezeu și Se va milostivi și Se va întoarce de la întărirea mâniei Sale și nu vom pieri?». Și a văzut Dumnezeu lucrurile lor că s-au întors de la căile lor cele rele și nu a făcut lor Dumnezeu răul ce hotărâse să-l facă» (Iona 3).

Ninive a fost și ea judecată la pieire întocmai ca Sodoma și Gomora. A scăpat însă prin post, căință și îndreptare. „S-a întors fiecare de la calea sa cea rea” și Dumnezeu i-a iertat.

Ce Dascăl ceresc, minunat și neîntrecut este Biblia! Față de prăpădul cetăților Sodoma și Gomora, ea pune în fața noastră cetatea Ninive care a scăpat de prăpăd prin căință și întoarcere la Dumnezeu.

Biblia nu pune niciodată în fața omului numai urgia și pedeapsa lui Dumnezeu, ci pune și ușa de scăpare, de mântuire. Alături de urgie, pune scăparea. Alături de mânie, pune iertarea. „*Iată, pun înaintea voastră moartea... și viața; blestemul și... binecuvântarea*” (Deut 30, 19).

În istoria cu potopul, față de prăpădul apelor, Domnul a pus corabia lui Noe. Așa face Domnul și aici. Față de prăpădul focului, pune cetatea Ninive (căința și întoarcerea la Dumnezeu). Eu aș zice că Ninive era „corabia” Sodomei și Gomorei. Sodoma și Gomora puteau și ele scăpa în această „corabie” (căința și întoarcerea la Dumnezeu). Ninive stă ca o „corabie” față de prăpădul cetăților Sodoma și Gomora. Căința stă față în față cu pierzarea. Ninive e icoana căinței, iar

Sodoma și Gomora sunt icoana nelegiurii până în capăt și a pieirii. O mare asemănare este între cele două cetăți, dar și o mare deosebire.

În istoria ambelor cetăți se vorbește despre cenușă. Cenușa a hotărât soarta acestor cetăți. Dar a fost o mare deosebire între cenușa din Sodoma și cea de la Ninive. Peste Sodoma și Gomora a plouat „cenușă cu foc” și prăpăd. Cenușa aceasta a însemnat urgia și pedeapsa cerului de sus. Cei din Ninive și-au pus cenușă pe cap în semn de căință și s-au întors la Domnul. Cenușa aceasta a însemnat căința oamenilor și iertarea cerului de sus.

Ninive este icoana căinței și întoarcerii la Dumnezeu. Este icoana întoarcerii la Dumnezeu a omului singuratic și a unui popor întreg. Căința și întoarcerea la Dumnezeu trebuie să plece de la omul singuratic. „Și s-a întors *fiecare* de la calea sa cea rea.”

Această căință și întoarcere la Dumnezeu trebuie să le facă toți oamenii, poporul întreg, omenirea întreagă. Oamenii suspină după vremuri mai bune și așteaptă vremuri mai bune și așteaptă vremuri mai ușoare, dar ele nu vor veni până nu vom face întoarcerea la Dumnezeu.

Semnele, arătările, urgiile, necazurile zilelor noastre sunt un „Iona” ce strigă la noi: oameni buni, Domnul Dumnezeu a hotărât pedepsirea voastră..., vin „necazuri ce n-au fost de la începutul lumii”..., vine peste voi urgia cea mare; „lăsați-vă de răutăți și vă întoarceți degrabă la Dumnezeu”!

Vremile noastre trebuie să fie vremuri de căință și de întoarcere către Dumnezeu. „Și s-a întors *fiecare* de la calea cea rea”... cu asta au scăpat ninivitenii de la pieire. Numai cu asta vom scăpa și noi de urgiile și pedepsele cerului.

Ne-a adus aminte de Sodoma și Gomora

În primăvara anului 1928, prin Moldova și Bucovina a plouat cenușă și pucioasă

În primăvara anului 1928 s-a petrecut o înfricoșată arătare în nordul țării, prin Moldova, Basarabia și Bucovina:

În dimineața zilei 26 aprilie, în unele părți, cerul s-a acoperit cu nori negri și înfricoșați; un strat de ceață și fum a astupat lumina soarelui; ziua la amiază s-a făcut întuneric mare încât a trebuit aprinse lămpile, a început o ploaie deasă, pe urmă norii s-au înroșit puțin și a început să plouă cenușă cu miros de pucioasă. Casele, câmpul, străzile s-au umplut de un strat subțire de cenușă.

S-a lăsat o pâclă deasă de fum și beznă care a astupat cu totul lumina soarelui. Pe unele locuri, întunericul a fost complet ca noaptea. Așa a fost la Suceava și Siret. În orașelul Sadagura nu se putea umbla pe străzi.

Pe unele locuri, după încetarea ploii, a plouat cenușă goală. Norii cei înfricoșați, bezna și întunecimea au ținut pe alocuri aproape două zile.

A plouat cam un litru de cenușă pe metrul pătrat. Această arătare s-a repetat de vreo trei ori. La câteva săptămâni, prin unele părți din Moldova, a plouat pucioasă, un fel de praf de culoare gălbuie, având înfățișarea făinii de porumb și un miros greu de pucioasă. Acest praf s-a depus pe case, pe străzi și pe câmpuri, în straturi de câțiva centimetri. Ploaia a fost liniștită și a ținut ceasuri întregi.

Despre cenușa și pucioasa căzute, învățații au constatat că ar conține materii inflamabile (ce se aprind).

Ne putem închipui starea sufletească a oamenilor de prin părțile acelea. Au trăit clipe din clipele Sodomei și Gomorei. Au avut o zi și o noapte teribile, având deasupra capului lor un cer înfricoșat din care ploua cenușă și amenința cu foc și urgie. Părea că s-a apropiat sfârșitul lumii. Oamenii nu știau ce e de făcut: să se retragă prin case ori să fugă pe câmp. Pe unele locuri s-au tras clopotele bisericilor. Bisericile și sinagogile s-au umplut de oameni.

Lumea aștepta îngrozită la ce va urma. Se împliniseră cuvintele Mântuitorului: „și oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care vor să vie în lume” (Lc 21, 26). Oamenii din acele părți au trăit clipe din clipele Sodomei și Gomorei. Dar oamenii au rămas numai cu spaima câtorva zile. Și s-au întors iar la fărâdelegile lor. Căința a ținut numai până a ținut ploaia de cenușă și pucioasă. Ce teribil e creștinul de azi!

A tras clopotele de foc

Un episcop din Florența, Urrlotto, ieșind odată într-un sat în vizită canonică, preotul locului i se plânse că oamenii nu prea dau pe la biserică.

Atunci episcopul puse pe crâșnicul bisericii să tragă de foc clopotele bisericii.

Îndată se strânse la biserică întreg satul și începură oamenii a întreba ce s-a întâmplat? Episcopul ieși în ușa bisericii și le zise:

Vedeți, dragii mei, acest glas de clopot vestitor de primejdie de foc v-a strâns îndată pe toți aici, dar de focul iadului în care veți arde pentru lenea și nepăsarea voastră cea sufletească – nici că vă pasă.

Primejdia de foc vă pune pe toți în picioare, dar de primejdia focului din iad nici nu vă pasă!

Ce înfățișare are azi Marea Moartă

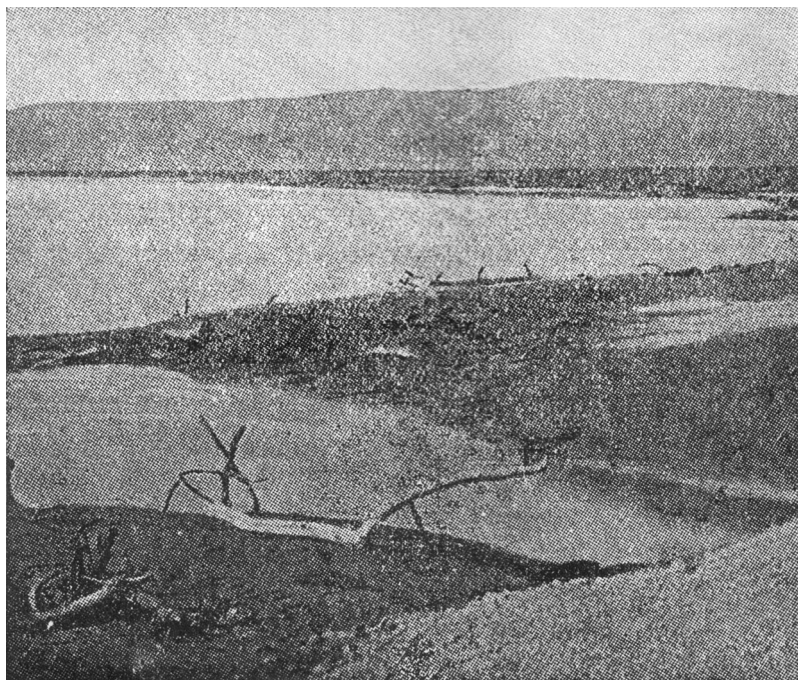
Când am fost în pelerinaj la Ierusalim – în toamna anului 1925 – am văzut și Marea Moartă. În cartea cu însemnările călătoriei la Ierusalim se află scris pe larg și despre Marea Moartă. Dăm și în cartea aceasta unele amănunte.

Iordanul și Marea Moartă se află, de la Ierusalim spre răsărit, la o depărtare de 30 kilometri.

O cale lungă și grea. Trecem prin locuri sterpe și pustii. Ce lucruri grozave! Oriîncotro te uiți – numai dealuri pustii, arse de soare și spălate de ploii. Nici o verdeață, nici un picur de apă.

Și tot coborâm și iar coborâm. De la Ierusalim până la Marea Moartă este un coborâș mare. Parcă e o predică și acest coborâș, parcă predică și el zicând: așa e și viața când apuci a te coborî spre apele morții și ale pieirii sufletești.

În sfârșit, iată Marea Moartă. În ce cufundătură grozavă e această apă! Marea Moartă se află la 420 metri sub suprafața Mării Mediterane. E aceasta o adâncime unică în felul ei. Marea Moartă e cea mai joasă dintre toate apele câte sunt pe suprafața pământului. E singura în felul ei pe toată suprafața pământului. Când te uiți înapoi, pe unde am ajuns aici, parcă te-ai fi coborât în fundul lumii, atât de joasă este această mare. Când te apropii de Marea Moartă simți un aer apăsător și greu ce iese din catranul cel mult ce-l are această apă. Apa mării e liniștită de tot și negrie; parcă și înfățișarea ei îți dă un fior al morții.

Închipuiți-vă o apă mare înconjurată din toate părțile de pustietate și moarte. Nici un vânt nu mișcă această apă, nici un fel de mișcare nu vezi cât poți pătrunde cu ochiul; nici un val, nici o pânză de corabie, nici o vietate, nici o mișcare. Parcă e o apă și o lume încremenită. Un fior de groază te cuprinde. Abia ai apucat să scapi din praful și căldura înăbușitoare a drumului și a pustiului să ajungi la o apă, și, când ajungi la apă, abia apuci să scapi de ea. „Un fior de groază, de dezgust și de tristețe – scrie un scriitor englez – simți când ajungi la Marea Moartă. Cauți să te depărtezi cât mai curând de aceste locuri blestemate.”

Urmările și urmele păcatului doar nicăieri în lume nu se văd așa de înfiorător și de grăitor ca aici, la locul unde au fost Sodoma și Gomora.

Dăm alături chipul Mării Moarte. În apele ei nu trăiește nici un fel de vietate. Peștii care vin din Iordan se pietrifică, așijderea și lemnele. În chip se văd câteva ramuri, pietrificate, scoase din apele mării.

Iordanul se varsă în Marea Moartă, dar apele lui se evaporă repede amestecându-se cu sărătura cea grozavă.

Apa Mării Moarte e cea mai sărată dintre toate apele din lume. O mie kilograme de apă conțin o sută kilograme sare. E atât de sărată această apă încât de vrei să te cufunzi în ea nu poți căci te ține la suprafață. Sunt călători englezi care își iau cartea de citit, se dezbracă și, întinzându-se cu fața în sus peste fața apei, citesc din carte așa cum ai citi tolănit pe iarbă. Sărătura îi ține deasupra apei. Dar să te ferească Dumnezeu, să nu-ți ajungă apa în ochi, în gură sau pe nas căci nu te mai ustură, ci te arde ca și când ai pune foc. Un om ce se scaldă în Marea Moartă, când iese din apă nu-l mai cunoști, e tot încărcat cu sare de parcă-i nins.

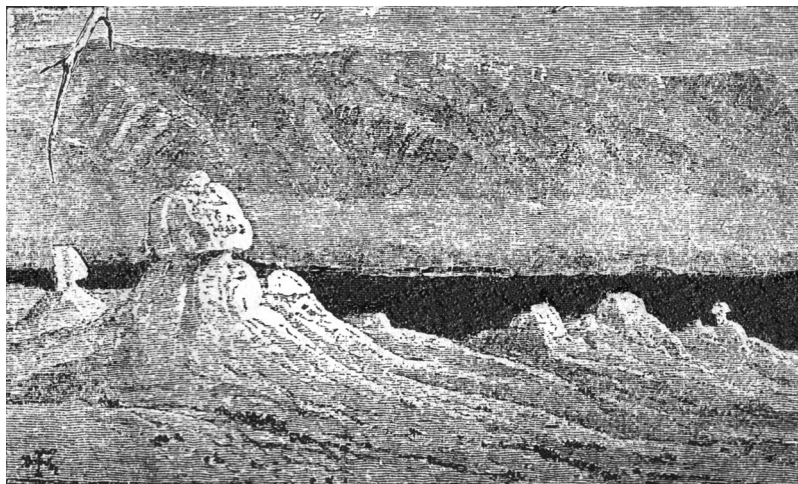
Iată ce scrie un englez care s-a scaldat în apa acestei mări. „Am intrat – scrie englezul – în mare cu convingerea că se înoată foarte ușor, dar am fost surprins când am constatat că nu mă puteam servi de picioare, care rămâneau afară din apă, și numai cu mâinile înaintam foarte puțin. Se pare că plutești pe o apă uleioasă; ea este neplăcută la atingere și te simți rău într-însa. Trebuie să înoți pe o coastă; având astfel o mână și un picior în apă, se poate înainta cu mai multă ușurință.

Neavând punct de sprijin îndestulător, nu eram stăpân pe mișcările mele și eram ridicat și aruncat la dreapta și la stânga. Într-una din aceste mișcări involuntare am băut puțin din această apă îngrozitoare. Intenția mea fusese de a bea puțin dar am înghițit mai multă decât mi-a fost pofta: pot deci spune că apa aceasta este tot ce poate fi mai amar și mai greșos; limba și

cerul gurii îmi erau ca arse, căpătai un puternic acces de tuse, și repede o luai spre țarm. Două zile, întruna, am simțit amărăciune și sărătură în gura mea.”

Pe lângă că e sărată, Marea Moartă e și adâncă. La nord unde am fost noi, are o adâncime de 400 metri, la sud e mai mică. În lungime Marea Moartă are 90 km, iar în lățime 54.

Pe acest loc s-a petrecut feroasa pieire a cetăților Sodoma și Gomora din Biblie. Cele spuse în Biblie sunt lucruri adevărate. Arabii numesc această mare și azi „marea lui Lot”, o numire ce a trecut din veac în veac și din popor în popor. Locul unde au fost cetățile Sodoma și Gomora e în partea sudică a Mării Moarte. Pe țarmul din sud-vestul mării e un platou de stâncă ce a fost odată vatra unei cetăți. În apropierea acestui loc a fost cetatea Sodoma și acest orașel ar fi fost cruțat pentru Lot. Până la anul 1200 s-au văzut urmele orașelului Țoar. Nu departe de acest loc a fost și cetatea Gomora. În marginea mării se vede o stâncă de sare pietrificată căreia arabii îi zic până în ziua de azi „soția lui Lot”, spunând că aici s-a prefăcut în sare soția lui Lot (dăm mai jos chipul acestei stânci).

Învățații au cercetat și ei să afle dacă ar fi adevărate cele spuse în Biblie. De fapt au aflat că în adâncul Mării Moarte sunt crăpături mari făcute de zguduituri puternice. Însăși marea e cufundată în pământ. Focul și pucioasa despre care spune Biblia că au plouat peste Sodoma și Gomora – zice un învățat – aieveau s-au și întâmplat. Scoarța pământului arată că un cutremur a fost pe aici și fulgerele din cer au aprins pucioasa și asfaltul ce erau pe acest loc și astfel a ars și s-a scufundat ținutul întreg. Iată deci că și știința spune că adevărate sunt istoriile biblice.

Înainte de prăpăd, ținutul acesta era plin de toate bunătațiile, de aceea s-a așezat Lot aici. Acum însă e o pustietate ce împărășie fior de moarte. Nimic, nici un fel de verdeață nu crește în jurul acestor ape otrăvite. Nimeni, nici pasăre, nici om nu locuiesc pe aici. Îndată ce vine seara, nici un călător nu mai cutează a trece prin aceste locuri, atât sunt de înspăimântătoare.

Doar nicăieri în lume nu se văd urmele și urmările păcatului așa de înfiorător și grăitor ca aici la fața locului unde au fost Sodoma și Gomora.

O, cum n-am eu putere să aduc pe toți păcătoșii la Marea Moartă să le arăt urmele și urmările păcatului! Să vadă cu ochii și să simtă cu inima urmele și urmările păcatului.

„Foc! Foc!”

„Foc! Foc!”, strigă odată cât ce putu un preot în mijlocul predicii sale din biserică, observând că oamenii dorm, în loc să asculte cuvântul lui Dumnezeu.

„Ce-i, ce-i?... unde arde?” – strigară oamenii trezindu-se speriați din somn și amorțeață.

Arde în iad, dragii mei – răspunse preotul – s-a aprins și arde focul iadului pentru cei care dorm în vremea când se propovăduiește cuvântul lui Dumnezeu.

Ce spune Sundar Singh despre Marea Moartă

Marele evanghelist Sundar Singh, pe care Domnul l-a ridicat dintre păgânii Asiei să ne predice Evanghelia nouă – creștinilor „moderni” din Europa –, a fost și el prin Palestina, să vadă locurile pe unde a umblat și a învățat Mântuitorul.

A văzut și Marea Moartă și iată ce gânduri și învățături scrie în legătură cu această apă:

„Să nu uităm două lucruri: întâi, noi trebuie să-L aflăm pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Să-L aflăm și să-L cunoaștem personal și printr-Însul să aflăm mântuirea.

Trebuie apoi să-L facem cunoscut pe Domnul și altora. Trebuie să vestim mântuirea și altora. După ce am fost mântuiți, să-i ajutăm și pe alții a se mântui.

În luna februarie 1925, eram în Palestina; stam pe malul Iordanului și mă gândeam cum această apă dulce curge fără încetare în Marea Moartă. Însă această mare rămâne moartă. De ce? Pentru că ea nu trimite apa sa mai departe pentru a face să rodească și alte țări. Sunt de asemeni Biserici creștine amorțite, precum și creștini care sunt morți. Apa vie și bogată a lui Iisus Hristos li se dă neîncetat și, cu toate acestea, ei sunt morți. De ce? Pentru că ei țin totul pentru ei fără a da nimic altora (ca și Marea Moartă). Dumnezeu să ne dea îndemnul de a ajuta pe alții.

Să nu ne gândim și să nu zicem: am prea puțin; sunt prea slab și neajutorat pentru a ajuta „și pe alții”, căci apa Iordanului curge fără încetare: darurile și bunătățile Domnului se revarsă

neîncetat în viața noastră. Împărtășiți și altora aceste daruri! Să nu fiți ca Marea Moartă; împărtășiți și altora darurile și binecuvântările ce le-ați primit de la Domnul! Puneți în slujba Domnului toate darurile voastre, toată viața voastră și veți primi de la El binecuvântări din ce în ce mai mari! Eu am constatat un adevăr: dacă jertfim ceva pentru Hristos, noi primim de la El de mii de ori mai mult.”

Peștii care ajung în Marea Moartă

În Marea Moartă nu trăiește nici un fel de vietate. Totul moare și se pietrifică în apele acestei mări otrăvite. Așa se întâmplă și cu peștii pe care îi aduce apa Iordanului.

Iordanul se varsă în Marea Moartă. Apele lui aduc și pești. O parte din acești pești simt de departe catranul Mării și fug, îndărăt. Nu intră în apele morții. Se păzesc de ele. Alții însă se lasă duși de curentul apei și intră în Mare. Toți aceștia mor și se pietrifică. Marea Moartă e plină de pești pietrificați. Când îi vezi în adâncul apei ți se pare că-s vii. Dar când îi iei în mână vezi că-s pietrificați.

Cam așa sunt și creștinii de azi. O parte din ei – cei puțini – simt de departe „duhul acestei lumi” și se feresc de el. Se feresc de răutățile și stricăciunile cele sufletești. Înoată contra valurilor acestei lumi.

Alții însă – cei mulți, mulți – se lasă târați de valurile lumii și intră în marea cea fioroasă a stricăciunilor sufletești. E plină lumea de creștini „pietrificați”. E plină lumea de cei care „trăiesc, dar sunt morți” (Apoc 3, 10).

Prin apele râurilor, ați văzut cum peștii cei vii înoată totdeauna împotriva valurilor. Numai creștinul cel mort se lasă dus și târat de apele și păcatele lumii acesteia.

Când arde casa de nebuni

Mai anii trecuți am citit despre cum a ars o casă de nebuni din New-York. Ce lucru înfricoșat a fost acolo! Aproape toți nebunii au pierit în foc. N-au putut fi salvați. De ce? Pentru că erau nebuni, pentru că n-aveau pricepere.

Când s-au ivit flăcările, o parte din ei au sărit în foc râzând. Credeau că focul e o jucărie.

O altă parte au stat locului liniștiți. Focul nu i-a înfricat. Iar când au ajuns la ei pompierii să-i mântuie, s-au năpustit asupra lor. Un nebun striga cât ce putea: pe ei, fraților, au venit să ne omoare. Câțiva pompieri au fost omorâți de nebuni.

Eu mă gândesc ce adânc înțeles sufletesc are acest foc pentru vremile și oamenii de azi. În înțeles sufletesc, oare nu este întrucâtva și lumea de azi în chipul unei case de nebuni ce a luat foc? În înțeles sufletesc, oare, nu sunt întrucâtva și mulți, mulți dintre oamenii de azi în chipul nebunilor care au pierit în foc?

Lumea este plină de focul ispitelor, de focul fărădelegilor, de focul stricăciunilor sufletești; câți însă umblă să scape de acest foc?

În chipul nebunilor de la New York, unii râd de acest foc și se bagă râzând în el. Bețivii, chefulorii, desfrânații, etc. oare nu sunt tot atâția nebuni care se bagă râzând în focul pierzării sufletești? Râd de chemările mântuirii sufletești.

Și iarăși, alții nu suferă să li se vestească mântuirea și să fie mântuiți. Cei mai mulți păcătoși se îndârjesc când aud de

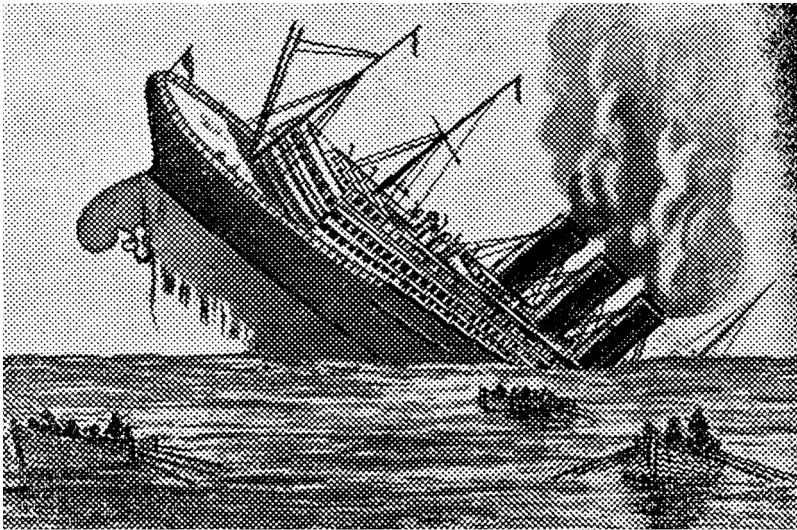
vestea mântuirii. Nu le trebuie mântuire, ba sunt gata să-i ia și la bătaie pe cei care umblă să-i scoată din focul pieirii sufletești.

Cu adevărat oamenii de azi „stau lângă un foc mistuitor și nu se îngrozesc, stau lângă niște flăcări veșnice și nu se cutremură” (Is 33, 14).

Cum s-a scufundat „Titanicul”

În toamna anului 1912, s-a înecat, în Oceanul Atlantic, marele vapor englez „Titanic”. S-a repetat cu acest prilej un amănunt ce s-a petrecut și la scufundarea uriașului vapor „Titanic”. Scufundarea vaporului și moartea i-au surprins pe unii tocmai în clipele când jucau și își petreceau în sălile de dans.

Când s-a scufundat uriașul vapor „Titanic”, ce făcea pentru prima dată cursa Europa-America, era noaptea pe la orele 11. Lumea își petrecea prin sălile de dans în sunetele valsurilor și al cântecelor de joc. Deodată, uriașul balaur de oțel se izbi de un munte de gheață și se rupse în două. În câteva clipe,

jucătorii și petrecătorii intrară în mormântul valurilor. O mie șase sute de oameni pieriră în acest prăpăd grozav. Oare câți dintre ei erau gata pentru această moarte neașteptată?

Eu mă gândesc că o așa corabie ce se scufundă este și lumea de azi. Vuiesc în toate părțile valurile și furtunile stricăciunilor sufletești, iar oamenii se cufundă în ele petrecând și chefuind.

Se împlinesc și aici cuvintele Mântuitorului: „*Ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, când oamenii mâncau, beau, cum-părau, vindeau, sădeau, zideau, până în ziua când a plouat foc și pucioasă din cer și pe toți i-a pierdut, tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului*” (Lc 17, 28-30).

Cei ce se trezesc la „Amin”

Viața multor creștini se poate asemăna cu acel om care dormitează și doarme în biserică. Se trezește numai la „amin”, când se încheie slujba. N-a auzit nici slujba, n-a ascultat nici predica, iar după ce se zice „amin”, nimeni nu mai poate sta de el, să-i facă slujba din nou și să-i spună predica din nou. Chiar dacă ar vrea să le audă, e prea târziu!

Așa e și cu trezirea păcătoșilor ce stăruie în fărădelegi. Se trezesc speriați numai la „amin”, când li s-a încheiat viața. Se trezesc numai pe patul morții, dar atunci e prea târziu, e prea târziu! Timpul mântuirii a trecut.

Ți-a plăcut această carte?

Dragă cititorule! Poate că ți-a plăcut această carte. Pe unele locuri poate te-ai înfiorat, citind-o. Dar mă grăbesc să-ți spun că numai cu plăcerea și fiorul încă nu te poți mântui.

Diavolul nu se teme de plăcerea ta. De ce? Pentru că știe că plăcerea ta și fiorul tău cel sufletesc sunt numai ceva trecător. Ai tresărit o clipă și pe urmă iar ai adormit în patimi și păcate.

Diavolul nu se sperie câtă vreme citești această carte, petrecând în Sodoma și Gomora acestei lumi. Diavolul se sperie numai când te vede că ieși din Sodoma și Gomora stricăciunilor sufletești. Câtă vreme citești, dar de păcate și răutăți nu te lași, diavolul nu se teme; n-are de ce se teme.

Dragă cititorule! De vrei să ai folos sufletesc din citirea acestei cărți, nu te mulțumi numai cu plăcerea și fiorul sufletesc ce le-ai avut citind-o, ci lasă-L pe Duhul Sfânt să lucreze mai departe în sufletul tău, și să te trezească la o viață nouă. Lasă-L pe Duhul Sfânt să te ia de mână și să te scoată din Sodoma și Gomora acestei lumi. Întinde-I mâna și ieși îndată din Sodoma și Gomora stricăciunilor sufletești!

Cuprins

<i>Prefață la ediția a II-a</i>	5
Sodoma și Gomora înainte de prăpăd	7
Pentru desfrânare au fost pustiite Sodoma și Gomora	11
„Babilonul cel mare” hălăduie azi prin lume	15
Fluierul vânătorului	18
Ginerii lui Lot au luat în glumă vestea prăpădului	19
„Iar Lot și-a întins corturile până la Sodoma”	23
Avraam n-a putut mijloci iertarea cetăților	27
„Și a plouat peste Sodoma și Gomora foc și pucioasă...”	32
„Iar îngerii îl grăbeau pe Lot, zicând: «Scoală-te!...»”	36
„Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot” (Lc 17, 32).....	40
Alcoolul în istoria mântuirii lui Lot	44
„Scapă la munte, ca să nu pieri!”	48
O rugăciune de încheiere	51
Cetățile Sodoma și Gomora și cetatea Ninive.....	52
Ne-a adus aminte de Sodoma și Gomora.....	56
A tras clopotele de foc	57
Ce înfățișare are azi Marea Moartă.....	58
„Foc! Foc!”	62
Ce spune Sundar Singh despre Marea Moartă.....	63
Peștii care ajung în Marea Moartă	65
Când arde casa de nebuni.....	66
Cum s-a scufundat „Titanicul”	68
Cei ce se trezesc la „Amin”	70
Ți-a plăcut această carte?.....	71

